

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARANIYOR!

BULANA

10.000

LİRA

Akhaha

KAYIHEKEMİZİ

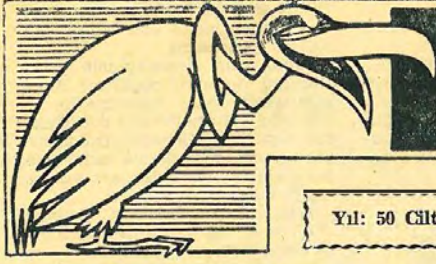
— Yaşasın, suuu!..

1972 YILINDA

29.5
MİLYON

TÜRK TİCARET
t BANKASI

AKBABA

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 30 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Temmuz 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Oyunbozanlar

COK küçük bir çocukla en basit oyunu bile oynayamazsınız.

Çünkü oyunun kurallarını anlasa da uyamaz onlara. Henüz sinirleri herhangi bir kurala uyma sıkıntısına dayanacak kadar gelişmemiştir.

Kurallarına uyulmayınca da hiçbir oyun oynanamaz. Zira oyun «önceden üstünde anlaşmaya varılmış sınırlar çerçevesinde» bir çekimdir zaten.

Kovalamaca sırasında yakalanmanın ebe olacağı, futbolda elle gol atılmayacağı, pokerde asların papazlardan üstün sayılacağı gibi kurallar hiçbir gerçek temele dayanmayan anlaşma maddeleridir.

Dört papaza karşı dört as göstererek ortadaki paraya el atan poker oyuncusunun karşısındaki adam buna razı olmaz, silâhını çekip «Senin kâğıtların niçin benimkilerden üstünmüş?» deyiverirse, buna cevap diye ileri sürülebilecek sundan başka mantık dayanağı yoktur:

— Çünkü kendi isteğiyle bu masaya oturdun.

Adam pokerden hoşlanmayabilir, hattâ bütün kâğıt oyunlarına karşı olabilir. Bu düşüncelerini belirtmesi, o oyunlara karşı kampanya açması hakkıdır. Ama poker masasına oturduktan sonra asların papazlardan üstün olmadığını iddia edemez.

Ederse, iki ihtimalden biriyle karşı karşıya bulunduğumuza inanmamız gerekir:

Adam ya sınırlarını geliştirememiş, kural disiplinine katlanmayı öğrenememiş, çocuk kalmış bir hastadır...

Ya da zorbadır.

Her iki halde de ne poker masasında yerli vardır, ne uygarlık gerektiren herhangi bir başka toplulukta.

Çünkü uygarlığın temeli hukuktur. Hukuk ise önceden üstünde anlaşmaya varılmış bir başka sınırlar çerçevesidir.

Politik bakımdan o çerçevede çeşitli oyunlar oynanabilir.

Parlamentolu demokrasi o oyunlardan biridir.

Poker sevmemek gibi, parlamentolu demokrasiye karşı olmak da mümkündür. Öyle düşünen insan kendi inancının kavgasını verir, tezini savunur, başkalarını da safına çekerek istediği sistemi yerleştirmeye çalışır.

Kazanır ya da yenilir. Rizikosunu göze almıştır zaten.

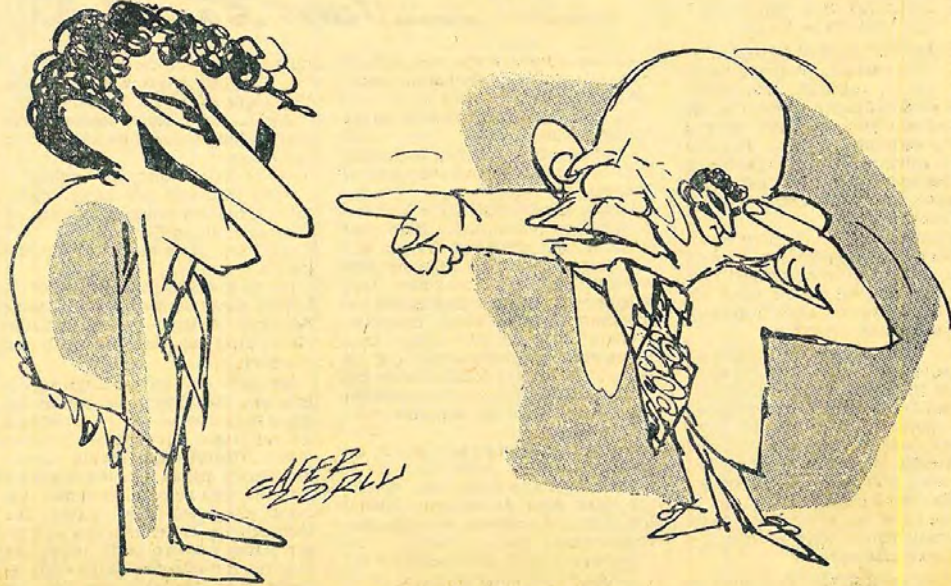
Ama parlamentolu demokrasiyi benimsemiş görünmek, o sistemin unsurlarından olan partilerden birine girmek, kurallar uyarınca yarışmak, kazanırken ses çıkarmamak, yenilince kurallara sırt çevirivermek, bütün sistemi çöktürebilecek davranışlara yönelmek...

Oyunbozanlığın en kötü örneklerindendir bu.

Yazık ki kritik dönemdeki Türkiye'de aylardan beri o türlü örnekler bol bol sergilenmekte.

Politik çatımızın iki ana direğinden biri olan Cumhuriyet Halk Partisi o yüzden özel bir kritik dönem geçirdi; ramak kaldı kendi çatısının çökmesine.

O tehlikenin nihayet atlatılmasında en büyük rolü önce parti örgütü,

İnönü — Ya o, ya ben!..

sonra da parlamentolu demokrasinin yurdumuzdaki kurucusu İsmet İnönü oynadı.

Geçenlerde bu süitunlarda şu soruyu ortaya atmıştık:

— İsmet Paşa, bir seçimi kaybettiği için kendi şehrinin üstüne yürüyün Roma'nın general Koryolanus gibi mi davranacak, yoksa bunun tersi tutuma yönelecek kadar ruh büyüklüğü gösterebilecek mi?

Geçen hafta sonunda yapılan CHP Kurultayı bu sorunun cevabının göz yaşartacak bir güzellikte açığa çıksına tanık oldu:

En kıdemli devlet adamımız, en güçlü politikacımız, Bağımsızlık Sa-

vaşımızın hayattaki en büyük kahramanı İsmet İnönü ayağa kalkıp genç Başkan Ecevit'i saygıyla selâmlarken yalnız demokrasi ahlakının değil, Türk centilmenliğinin de yüce bir örneğini vermektedir.

Centilmenlik, oyunbozanlığın tam tersidir.

Umarız ki politika alanlarımızın oyunbozanları bu büyük dersten yeterince yararlanırlar.

Yararlanmazlarsa ne olur?

Bir kere, kurallara başkaldırırlarında başarı kazanamazlar.

Ama kazandılar âyetim bir an için.

Kurallara, hukuka, uygarlığa bağ-

lının dışında tek dayanak vardır: Kaba kuvvet.

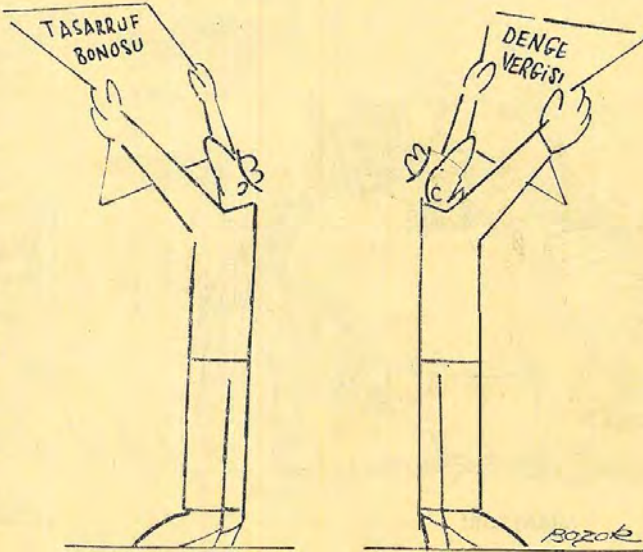
Kâğıtları yırtıp poker masasını deviren adam oyuna son verirken kavgayı göze alıyor demektir.

Kavgalar ise —başlatılan dahil— herkes için tehlikelidir; nasıl soña erecekleri kesinlikle bilinemez hiçbir zaman. Bugün güçlü görünenler yarın kendilerini bastıran biriyle karşı karşıya kalabilir, gerisine sığınacak kural bulamayınca yamyası olabilirler.

Kaldı ki, tekrar edelim, söz konusu oyunbozanlarımız bugün için de fazla güçlü değiller.

İnönü'den örnek alıp tekrar oyunun içine girebilirlerse bu onlara da Paşa'nın yaptığı büyük bir iyilik olacaktır.

AKBABA

«Al gülüm...

Ver gülüm!..»

GELECEK HAFTA

İki yenilik birden:
**DÜNYAYI OYNATAN
ADAM**

«DÜNYAYI OYNATAN ADAM» 1 günümüzün dünya olayları içinde görece, aktüel bir film gibi merakla seyredecek, ilgiyle okuyacak, kahkahalarla gülecek ve her hafta, gelecek haftayı, yalnız onu düşünerek bekleyeceksiniz.

Bu resimli mizah şaheserini:
VEDAT SAYGEL yazdı,
MİM UYKUSUZ çizdi.

Gene gelecek sayımızda:
AKBABA TELEVİZYON

«AKBABA TELEVİZYON» günlük hayatınıza ayrı bir neşe, ayrı bir renk katacaktır. Gelecek hafta AKBABA'nızı daha güzel bulacak, daha çok seveceksiniz.

YARIŞIN çeşidini bilirsiniz. At yarışı vardır, otomobil yarışı vardır, bisiklet, motosiklet yarışları vardır. Araçsız yapılanına, yani atletizm gelince: Yüz metresi vardır, maratonu vardır, engellisi vardır. Bunların tümünde şartlar ve fırsatlar eşit olduğundan, kazananla kaybeden arasında önemli bir zaman farkı doğmaz.

Yetişememenin, ya da kaçırmanın çeşidini bilirsiniz. Kişi ağır davranırsa, lütfiymiş, ya da kaçırır! Otobüsü kaçırır, treni kaçırır uçağı kaçırır, hattâ ayağına gelen dünyanın fırsatını kaçırır.

Hani bunların hepsini, hepsini bilirsiniz, fakat benim de bir yarışçı tarafım olduğunu sanırım hiçbiriniz bilmezsiniz. Ölmek gibi olmasın, spor dünyasının bilmediği bir yarış türü de yarattım üstelik: Kişinin yaşadığı çağla yarışması! Geçmek şöyle dursun, kırk yıldır yetiştiğim günü bile hatırlamıyorum ama, bu azım, bu iman bende olduktan sonra nasıl nasıl günün birinde atbaşı geleceğimize inanıyorum!

Yarışın nasıl başladığını sorarsanız, doğrusu, nasılımı, nedenini ben de pek bilmiyorum. Ama sanırım işsizlik nedeniyle eve ilk kapandığım günlerde çağın sinsiz hazırlıklarıyla başladı. Ne bileyim kendince bir yarış başlatıp, benimle arayı açmak için birtakım dümenler çevireceğini?

Eve kapanmış, harıl harıl ne halt edeceğimi düşünüyorum. İş ve işçi Bulma Kurumuna başvursam:

— Mesleğiniz ne? diyecekler.

Kafadan bir meslek atsak, iş verirken kuşkusuz sınava çekecekler! O halde yapılacak en doğru iş, ki-

taplardan olsun bir meslek bilgisi edinmekti.

Kurumun iş arayanlar bürosuna «Kalfa elektrikçi» kaydımı yaptır-dım, elektrikçilikle ilgili bir kaç es-ki kitap uydurdum, kapandım eve. Dünyadaki gelişmelerden, çağın kal-leşliğinden falan haberim yok, harıl harıl elektrikçilik öğrenmeye çalış-ıyorum. Aradan ne kadar zaman geç-miş olmalı ki, Kuruma gidip:

Zamanla Yarışan Adam

Udât Saygel

— Bizi arayan soran var mı? de-mek için sokağa bir çıktım, ohoo, şehrin çehresi değişmiş!

Ha bre kitaptan öğrendiklerimi tekrarlıyorum:

— Boat, duy, düğme, bağlantı... Kontakta sebep olan durumların başlıcaları...

Sigara almak için cadde kenarın-daki büfeye gittim, aah... Büfe yok! Sordum, yeri değişmiş! Durağa git-tim, durak yok! Yeri değişmiş. Ma-hallenin tek kahvesine gittim, ka-hvehane yok! Sahibi değişmiş, göz ka-maştırıran bir muhalebeci olmuş. Ga-zetelere şöyle bir göz attım, alış-tığımız konuların hiçbirini yok. Çağ da değişmişti demek! İçimi aldı mı bir korku! İster misin bunca cabadan sonra sınav şekli de değişsin?

O korkuyla:

— Duy, boat, düğme, bağlantı, di-ye diye Kuruma gittim ki...

Hani aptala malûm olur derler, gerçekten sınav da değişmiş! İşve-re-nin karşısına çıkmak ne mümkün?

Kapıcı duvar oluyor ötünde.

— Büro kapalı mı? dedim.

— Yoo, dedi, niye kapana?... Kapalı değilmiş ama kenara çekil-miyor ki gireyim.

— Şeydecektim de...

— Gaydımı mı yapıracan?

— Yaptır mıştım, iş çıktı mı diye soracaktım.

— Necisin sen?

— Elektrikçiyim.

— Elektrikçi ha? Ehliyetin var mı?

— Yok ama sınava girebilirim.

Adımı sordu, memleketimi sordu, beş on dakika dereden tepeden ka-nuşuktan sonra cebinden çıkardığı birbirine geçme kıvrım yu-

varlak bir tel demeti uzatıp:

— Bunu birleştirip, yüzük yapan mı? diye elime tutuşturdu.

Teknik ne kadar ilerlemiş, bizim haberimiz yok! Sen hâlâ:

— Duy, boat, düğme, bağlantı, di-ye sayıkla dur. Eložlu nelerle sına-va çekiyor adamı!

Uğraş uğraş, toplamak, dağıtmak tellerden bir yüzük meydana getir-mek mümkün değil. Sonunda yapı-

mıyacağımı görünce:

— Bak hele, diyerek aldı elimden. Kaşla göz arasında da yapıverdi.

Bozdu, yaptı, yaptı bozdu; benim şaşkınlığıma bakıp dıyasıya güldük-ten sonra:

— Gir bakak, diye yol verdi.

Nasıl girersin? Bir kapıcı kadar bile elektrikten anlamayan insan sı-navı verebilir mi?

— Sonra uğram, deyip döndüm geriye.

Bir de çevreme göz attım ki, ohoo, bizden başka herkes elektrikçiliğe başlamış. Yediden yetmişe milletin elinde birer tel yüzük, bozup bozup yapıyor!

Bir tane de ben uydurup kapan-dım eve. Ha babam, de babam da-ğınık halkaları bir araya toplamam iki ayı buldu. Bir sevinçle fırladım dışarı. Yüzükse, işte biz de yapıyo-ruz. Başka bahane de bulamazlardı ya! Ama gene ne olur, ne olmaz; Ku-ruma gitmeden önce havayı oir kontrol edeyim diyerek, ara sıra bi-zim süsan radyoyu tamir ettirdiğim elektrikçiye uğradım. Yüzük de e-limde hani. Mesleğin yabancısı ol-madığımı anlasın diye bozup bozup yeniden yapıyorum. İçeri girdim ki, adam kendinde değil. Üzerleri harf-li birçok oynak kareciklerden mey-dana gelmiş avuç büyüklüğündeki bir çerçeveyi almış eline, şak şak, şak şak, kareleri sağa sola götüre-rek bir şeyler yapıyor.

— Kolay gelsin usta, dedim, dö-nüp yüzüme bakmadı bile.

— İşin sıkışık galiba, dedim. Dış-lerinin arasından küfür gibi bir şey-ler döküldü.

— Eh, haydi eyvallah bari, derken:

— Dur bir dakika, diyerek kalktı

yerinden. Şu meretlin nasıl yapıldı-ğını bana gösterece.

— Neymiş o?

— Tamamlanınca çok bilinen bir atasözü çıkacakmış.

Bunca yılın elektrikçisinin yapı-madığını ben nasıl yaparım? Biraz uğraştıktan sonra beceremeyip tu-tuşturduğum eline. Takistile üttü aldığımı elektrik mağazasına girdim, tez-gâhtarından veznedarına kadar her-kesin elinde o dalgadan, şak şak uğ-raşıp duruyor!

Anlaşıldı. Bu meslekte iyi para vardı ama, çağ denen namussuz ge-ne değişmişti.

Kuruma gidemedim. Bir şakşak da ben uydurdum, kapandım eve. Karecikleri yerlerine getirip, «Hayâl karın doyurmaz» sözünü bulana ka-dar bir aydan fazla zaman geçmişti aradan. Geçerse geçsin. Bu süre içinde mesleğin bütün inceliklerini de öğrenmişim ya!

O sevinçle koştum bizim radyo ta-mircisine. Elimde şakşak, harfleri dağıtıp dağıtıp topluyorum. Hani bakarsınız adam ustalığını görür de Kuruma falan bırakmaz, yanın-da iş verirdi. Yüzü de bir güleç, bir güleç, onu hiç böylesine neşeli gör-memişim.

Daha içeriye adımımı atarken ha-tırımı sordu. Sonra iş bulup bulma-dığımla ilgilendi.

— Bakalım, dedim, birazdan öğ-reneceğiz. Kuruma kaydımı yaptır-mıştım ama...

— Senin mesleğin neydi?

— Elektrikçiyim, dedim. İnan-ması için de elimdeki karecikleri şak şak toplamayıverdim hemen.

İnandı galiba ki, sınavdan geçir-menin gereğini duydum:

— Bir şey sorsam bilir misin?

— Bilirim elbet.

Bunca zaman boşuna emek ver-memiştik ya bu mesleğe!

— Hangi bağda üzüm yetişmez?

Hoppalaa! Ulan elektrik, şimdi de üzümçülüğe mi burnunu soktum a namussuz! Fakat çare yok, usta ce-vap bekliyor. Yaradana sığınıp at-tım kafadan:

— Gübresiz bağda...

Değilmiş. Doğrusunu söyleyiverdi hemen:

— Ayakkabı bağında. Peki, hangi istasyonda tren durmaz?

Yahu bunun elektrikçilikle ne il-gisi var? Salladım gene:

— Memuru, işaretçisi olmayan is-tasyonda...

Bastı kahkahayı:

— Değil. Benzin istasyonunda...

Peki, Türkiye'nin en karanlık kasa-bası neresidir?

Bu bizim meslekle ilgili ama ner-den bileyim?

— Henüz elektriği döşenmemiş ka-sabası...

Gene tutturamamıştık.

— Bodrum!

Bizi işletiyordu garanti. Kahkaha-sı kulaklarımda yankılarken oradan çıkıp, elektrik malzemesi satan dükkâ-ra girdim. Tezgâhtarından vezne-darına kadar hepsi ayaklanıp sardı-lar çevremi. Ara sıra uğrayan bir müşteri değilim de, gurbetten dön-müş akrabalarımı sanki! Hal hatır sormak için hepsi de birbirleriyle ya-rışıyor. Sonunda senetler servisin-deki kız baskın çıktı:

— Önce ben soracağım, diye di-rendi, diğerleri de sıralarını verdi. Döndü bana:

— Bahğin taze olduğu neresinden anlaşılr?

İş aradığımı bildiklerinden mesle-gimi imâ ederek sordum:

— İlgili mi?

Kız başını salladı. Ulan bu da mı vardı elektrikçilikte!

— Valla bir onu bilmiyorum, de-dim.

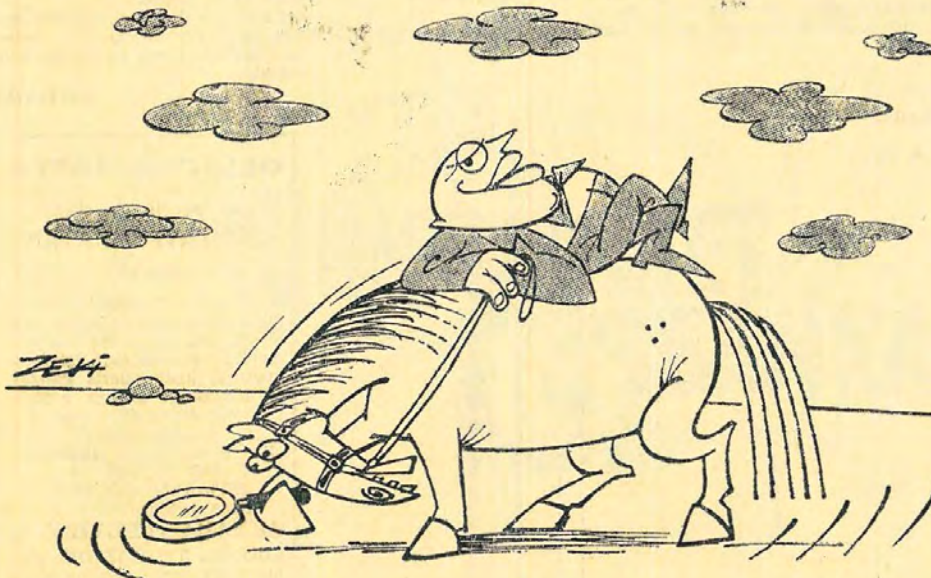
Bastı kahkahayı:

— Nüfus kâğıdından ayol...

Hay Allah kahretsin! Şu kadirlik şeyi de ekul edememiştik ya!

Öteden veznedar sordu:

Demirel, «Halka daha iyi hizmet edebilmenin yollarını arıyoruz» dedi. — Gazeteler —

ARANIYOR!

Eski Genel Başkan!

— Türkiye'nin en çamurlu maçı hangi takımların maçıdır?
— Yağmurlu havaya rastlayan takımların...
Hepsinin kahkahası birbirine karıştı:
— Bilemedin. Toprakofis — Spor maçı.
Anlaşılan, meslekte daha pek çok bilgi eksikimiz vardı. Ardına baka baka dükkandan çıkarken, biri seslendi:
— Senin elektrikçilik n'oldu?
Baktım, yabancı değil. Kapanan kahvenin garsonu. Başka yerde işe girmiş, bir yere çay götürüyor.
— Bildiğin gibi, dedim.
— İş buldun mu?
— Bulamadım henüz.
— Bulamazsın birader, dedi. Elektrikçilikten kolay ne var? Herkes iyi kötü anlıyor elektrikten. Başka bir işe yazılıydın, şimdiye kadar çoktan bir baltaya sap olurdun. Neyse boşverelim şimdi onları. Aiti yalanan, üstü kullanılan şey nedir?
Oğlan haklı. O bile elektrikçiliği öğrenip, bizi sınava çektiğine göre ekme kalmamış olmalı bu meslekte.
— Valla, dedim, biliyorsun kitap-

tan öğreniyoruz bu mesleği. O bahse gelmedim henüz.
Kahkahayı atıp, cevabı verdi:
— Pul âbi, pull!
Tepem attı! Hani bir an mesleği değiştirmeyi düşündüm ama, inat ettim sonunda. Madem çağ benden habersiz bir yarışa girişmişti benimle, madem teknik bilgimizi geliştirdikçe teknik kuralları değiştiriyordu, yılmayıp devam edecektim artık! Bakalım sonunda o mu beni gerilerde bırakacak, ben mi onu? Bir sürü ansiklopedi kucaklayıp kapandım eve. Altı aydan uzun süren bir çalışmadan sonra dün akşama doğru «Kuruma uğrayayım da bizim iş durumunu bir sorayım» diye dışarı çıkıp bir dolmuşa bindim, şoför şuradan buradan konuşurken elektrikçi olduğumu öğrenip:
— Peki âbi, bülüllü altın kafese koysalar ne der? diye sorunca, sorusuna bir türlü cevap bulamayınca; hele hele «Çık çık» dediğini duyunca, ilk durakta indim arabadan. Ulan namussuz çağ, hiç yetişemiyecak miyiz biz sana!
Ama çok sürmez. Görsün bakalım! Hele şöyle bir süre daha kapanayım eve...

Vedat SAYGEL

YELPAZE Refik ERDURAN

Seçimler ve serçeler

NUR içinde yatsın, Selim Sırrı Tarcan aile dostumuzdu. Çocukken evine girip çıktım bir kaç kere. Yanlış hatırlamıyorsam şöminesinin üstünde bir yerde şu yazı vardı: «Derler, derler. Ne derler? Ne derlerse desinler!»

Çevrede her kafadan yükselen sözler herkes gibi beni de tedirgin ettikçe bu yazıyı hatırlar, boşvermeye çalışırım.

Ama olmuyor tabii. İnsan ne kadar gayret ederse etsin, özellikle dostların sözlerine büsbütün boşveremiyor.

Sağ olsunlar, benim dostlarımdan bazıları son günlerde iyice formda yine. Her halde dikkatle düşünüp taşınarak beni en kestirmeden sinir hastası edebilecek lâfları buluyor. en olmayacak zamanda pattadak yumurtlayıyorlar.

Geçen gün biri:

— Sen de halk dalkavukluğuna başladın, dedi.

Bizim ahalimiz politik bakımdan «dünyanın en tecrübesiz, en anlayışsız halkı» imiş. Seçimlerden bizim kadar kötü sonuçlar alan bir ülke yokmuş. İki derececi seçimin vazgeçildi geçitli en berbat politika dalavereleri ve karışıklıkları bizde oluyor muş.

«En» sözcüğünün bu kadar kolay kullanılmasına zaten karşıyım. Ama devletler, imparatorluklar kurup yüzyıllarca yönetmiş, hiçbir zaman sömürge kalabalığı olmamış bizim halkımıza kıyasla çok daha politika acemisi sayılması gereken toplumların bile seçimli demokrasiyi yürütmeye çalıştıkları 1972 döneminde böyle konuşulmasına hiç aklım ermez.

Bir yabancı derse de bu sabah okuduğum şu habere bakın:

Ekvador'un Picoaza kentinde Beledive Başkanı seçimi yapılmış. Kampanya sırasında bir firma da piyasaya yeni çıkardığı talk pudrasının reklamını yapmak için basında radvoda. televizyonda, duvar afislerinde falan hep şu sloganı işlemiş:

«Kime oy verirsiniz verin, rahatını için Pulvapisi'si secin.»

Sonuçlar alınca ne görsünler beşerî-siniz? Beledive Başkanlığı Pulvapisi Talk Pudrası kazanmış!

Şimdi insafla düşünün rica e-

derim: Türkiye'nin en geri bölgesinde bile ne kadar uğraşırsanız uğraşın, falanca pudraya, fi. lanca kolonyaya, teşmekân macuna seçim kazandırabilir mısınız?

E o kadar geri Güney Amerika ülkelerinde bile Pulvapisi seçili diye demokrasiden vazgeçilmiyor da, bizdeki pislerin zaman zaman hasarı kazanmaları niçin seçimleri tili kaka etsin?

Bazı dostlarımda hiç tutmadığım birtakım politikacılara yeni yeni sempati beslemeye başladım. İzlenimini aldıkları söyleyerek bu aşırı hoşgörümü eleştiriyorlar.

Durumlar değiştikçe tutumlarımız da değişmesinin —işin içine kişisel çıkar hesapları girmedikçe— normal ve gerekli olduğunu belirtmekten başka söyleyecek sözüm yok buna. (Daha doğrusu, çok sözüm var da, şimdi yeri ve sırası değil.)

Yalnız, konuyla ilişkisi belirsiz bir sürü tepkiler geliyor aklıma.

Örneğin, «Bir deli bir kuyuya bir taş atmış..» diye başlayan atasözümüz.

Bir de vaktiyle duyduğum bir hikâyesini hatırlıyorum nedense.

Efendim, serçenin biri tiyeye akalanmış. Kanatları donmuş, açamıyormuş. Gözleri donmuş, göremiyormuş. Gagası donmuş, açamıyormuş.

«Eyyvah, elden gidiyorum» diye düşünüp dururken oradan geçen bir inek üstüne pislemiş. Taze tezeğin sıcaklığı içinde ber tarafı ısınıp açılınca serçe önce rahatlamış, sonra durumu farkedip inegin arkasından öfkeyle ötmüş:

— Terbiyesiz inek! Üstümü bamsım pislemeye utanmıyor musun?

Bu sefer onun sesini duyan aç bir kedi üstüne atlayıp serçeyi yutuvermiş...

Galiba kıssacıktan çıkarılacak iki hissecik de vardı:

1. Sırasında ineye bile muhtaç olunur.

2. Gırtlığına kadar pisliğe gömülüşken sesini çıkarmaz!

Şu ara bunları neden hatırladım, niçin kayda geçirdim. bilmiyorum. Koyuverin aklınızın bir kenarına.

Dilemem ama, bakarsınız günün birinde yararlı olur.

Refik ERDURAN

YANKI!

AHMET RASİM

ALAMANYA KRALI

SİYASET denilen bu yalan dolan oyunu da amma al-lâk hercai bir şeymiş. İş-te eski Alman İmparatoru (Giy-yom) bir zamanlar çat burada, çat şurada gezip tozmaya başla-dıydı. Tabiatıyla o zamanların en kuvvetli bir hükümdarı ol-mak dolayısıyla «Bize de uğra-maz mısınız?» gibi kırılıp dökül-melerle onun ziyaretini isteyen-ler de eksik olmazdı.

Günün birinde onun İstanbul ufuklarını da şerefliendireceği duyuldu. Yalnız Abdülhamit bir şart koşmuştu: Gelsin buyursun, çok memnun oluruz; fakat bu zi-yareti benim iade etmemi lütfen istemesin... Eee Abdülhamit bu, Yıldız Sarayından bile pek çıktı-ğı yokken kalkıp bir de Alaman-yalara kadar nasıl olur da gider-di?

Aradan bir müddet geçtikten sonra İstanbul şehri hazırlanma-ya başladı. «Yıldız» da ne oluyor, ne olmuyor, bizce malûm olma-makla beraber belediyenin, eski duvarları yıkarak yeni yollar aç-ması, boş arsaların önlerine çu-vallar ve tahtalardan perdeler gerdirmesi, Ayasofya'nın tram-vay caddesindeki bir karışık ye-re çeşme yapması, Sultanahmet'teki eski Millet Bahçesi'nin tah-ta parmaklıklarını tamir ettirip boyatması... bu ziyaretin yakla-şmakta olduğunu ilân ediyordu.

Nihayet bir sabah gazeteler geleceği günü, varış saatine ka-dar bildirdiler. (Kayser) ünvanı henüz moda olmamıştı. Herkes (imparator) diyor; eski kafada, dediğinden dönmez, fazla öğren-mek istemez, son derece saf, in-tiyar bir kadın olan halam ise, kendisine her uğrayışında:

— Alaman kralı geliyor muş... Annene söyle de gelsin. Hem çok göreceğim geldi, hem de onun geliş alayını seyrederez.

Diyordu. Vaziyeti anneme aç-tım. Bir gün evvel Azapkapısı'n-dan rahmetli Muhsin'in, benzete-cek başka bir şey bulamadığı için:

— Her ne zaman görsen hatı-rıma iki katlı ekme kadayı ge-lir...

Dediği iki katlı mâhut tram-vaylardan birine binerek Beşik-taş'a gittik. Ben ertesi sabah şa-fakla kalktım, yola düzeldim. Çünkü Andelip, Müstecabizade, Mehmet Celâl gibi dostlarla bu-luşup sandal tutacak, merasimi denizden takip edecektik. Babıâli Caddesine geldim ki üçü de zom olmuşlar. Andelip durmadan:

— Gidelim!... diyor.

Müstecabizade ise:

— Biraz kestirelim de sonra gideriz... diye ısrar ediyordu.

Rahmetli Celâl de «imparato-

50 YILIN DERLEYEN KUDRET SINAN
AKBABA ANTOLOJİSİ

run gelişine tarih düşürecekim» diye kaşını gözünü oynatarak, kafasını yorarak ebcet hesabı yapmaya dalmış. Fakat bütün çabalarına rağmen:

«Geldi Almanyaya...»

Diye başladığı mısram sonunu bir türlü getiremiyor, bana:

— Yahu, şu «Almanya» dan sonra bir kelime bul... yollu ri-ca ediyordu.

Gerçekten de «Almanya impa-ratoru» dese vezin bozuluyordu. Düşünüp dururken halamın söz-leri imdadına yetişti:

«Geldi Almanyaya kralı padişahın pâyına»

deyip işin içinden çıktı.

Bir saat sonra dördümüz de bir Laz takasına binerek (Hohen-zolern) yatının yönelmek üzere olduğu Dolmabahçe Sarayının ö-nünde bulunuyorduk. Polis, hafı-ye sandalları rezil rüsvey olmuş-lardı. Hiç kimse:

— Yasaktır!...

— Çekil!...

gibi tehditleri dinlemiyor, aksine halk onların sandallarını itip rıhtıma daha fazla yaklaşıyordu. Biz bile o kadar yaklaşıp ki ki büyük üniformasını giymiş o-larak duran rahmetli padişah ile aramızda ancak üç sandal boyu mesafe kalmıştı.

Tam o sırada koşarcasına yö-nelerek imparatoriçeyi elinden tutup da rıhtıma çıkarınca bir şakırtıdır gitti.

— Yaşaa!...

diye bağırın kim?...

— Al senin olsun!...

diye yırtılan kim?...

Böylece denizdeki karşılama töreninin bitmesinden sonra oradan ayrıldık. Akşamı yine hala-ma gittim. Baktım ki kadınca-ğız başına «kaşbaşı» koymuş; kahveli limon dilimleri gibi gö-rünüyordu.

— Halacağım ne oldun?

diye sorana kadar annem atıldı:

— Ne olacak? Rezil olduk...

— Hayrola?...

— Bizim kadınlar zaten nere-le giderler de rezil olmazlar?...

Bu defa halam sözü aldı:

— Sen sabahleyin gittikten son-

ra biz de «Şimdi تنها olur, yer buluruz» diye gidip (Şeyh Şâze-lî) dergâhının yanında durduk. Gittikçe kalabalık bastı. Dolduk-ça doldu. Sıkıştıkça sıkıştık. An-nen: «Kalk gidelim, şeytan gör-sün yüzlerini» der; ben: «Çoğu gitti, azı kaldı, sabret biraz» de-rim. Derken karşıdan padişah e-fendimizin arabası sökün etti. Gözlerimi kaldırdım, bir de ba-kayım ki o da bana bakıyor. Gerçek mi görüyorum diye bir daha baktım. Adeta dimdik bana bakıyor. Her tarafımdan soğuk soğuk terler akmaya başladı. Kôr olası arabacı da atları sür-müyor, inadına yavaş gidiyor, o da benden gözlerini ayırmıyor. Doğrusu fena halde korktum. Yüreğim par par vuruyordu. An-nen:

— Ne oluyorsun? dedi.

Dedim ki:

— Görmüyor musun? Hiddetle bana bakıyor!...

Bu sefer annem halamın sözü-nü kesti:

— Bizim hizamızdan böyle hid-detle bakıyordu ki... Ben bile şa-saladım. Tam o aralık arka ta-raftan çat çat... diye bir şeyler işittim. Bir de başımı çevireyim ki iki kadın şemsiye şemsiyeye gelmemişler mi?...

Bu sefer de halam annemin sö-zünü kesti:

— Meğer efendimiz onlara ba-karmış... Ben bilir miyim? Bü-tün sinirlerim boşandı, başıma bir ağrı yapıldı. İçimden: «Al sa-na padişah alayı, Almanyaya kralı alayı... Bunlar senin nene lâ-zım? Elin kralı, karısı gelecek-miş diye... Yıllarca adam yüzüne hasret mi idin be kan? Bâri gö-rülecek de bir şey olsalar. Her gün sokaklarda gördüğümüz bir kokona ile demir şapkalı bir he-rif... Alay görmekse, padişah her-cuma namaza giderken kapımı-ız önünden geçiyor...

Bütün bunları dedim ama, bu hale geldikten sonra.

Hey gidi günler hey... Şimdi ne o padişah kaldı, ne de «demir şapkalı bir herif» olan Alaman-ya kralı!...

SULU İFTAR

İFTAR sofrasına oturmuş-lar, top da «bum!...» demiş. Çatalını zeytin tabağına u-zatanlardan biri hedefi şaşırmış, çatalın ucuyla, tepsinin etrafına birbirlerinden aralıklarla dizili kü-çük çorba kâselerinden birini dürtünce devirivermiş. Suyu der-hal eğik yeri geçerek doğruca yandaki misafirin dizkapağına akmış. Adamcağız kâsenin dev-rildiğinden habersiz olduğu için birdenbire dizini yakan şeyin ne olduğunu anlamamış:

— Ama! dizi mi yanıyor!...

Diye yerinden fırlamış. Can havliyle örtüyü de beraber çek-miş. Öteki kâseler de birer iki-şer devrilerak sofranın etrafı, bahçe selâlelerinin kenarına dön-müş...

İftar sahibi bir taraftan hiz-metçisine en kısa zamanda sof-ranın yeniden tanzimini emreder, diğer taraftan da:

— Şimdi bu ne oldu?

Deyip ovunmuş. Davetliler-den biri havlu ile üstünü başını site sile:

— Ne olacak, sulu iftar oldu... demiş.

Hikâye böyle ama, kalender-likte «Sulu iftar» diye buna de-nilmez.

Bu çeşit «sulu iftar» içkinin çok şiddetle, hele ramazanlarda, yasak olduğu devirlerde, biribi-rini yakından tanıyan ve biribi-rine büyük itimadı bulunan rint-ler arasında yapılır, bir çeşit iç-kili iftardır.

Böyle iftarlardan birinde bu-lunmuş olan bir zat anlatırdı:

«— Beş on abıyaptık. Ramaza-nın da onsekizi idi. Onsekiz gün-lük bir pehrizden sonra âlâ pey-nir, birinci maltız sardalyası, ne-fis havyar, leziz balık yumurtası, evden yapılmış dumansız üstün-de işkembe tuzlaması, hususi ev-turşusu gibi mezelere karşı ince, zarif kadehlere dolan Erdek dü-zünün şaşasına dayanamadık. Birer tane çektik. Yağ gibi in-di. Midenin hasretini derhal neşe-lere bürünerek birer tane daha çekti.

Ardarda iki kadeh, üçüncünün de geleceğine alametir... Birer tane daha... Oooohh, sardı!...

— Yahu sadece ramazanda de-ğil de âdi günlerde de böyle on-beş günde bir içsek ne âlâ ola-cak!...

— Rica ederim Canip bey: Uş-saktan bir gazel...

— (Meyhane) yi hep beraber okuyalım.

— Bütün dostların, kardeşlerin şerefine...

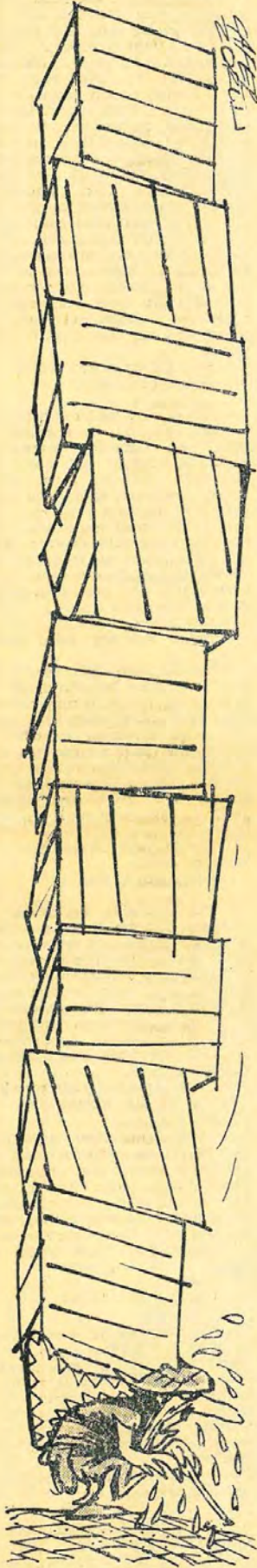
— Vallahi birader şu senin hüsnûbiatiye de diyecek yok hani!...

Derken çakmışız!...

Bir aralık kendime geldim ki şarılıklı bir yerdeyim. Neresi el-sa beğenirsiniz? (Kırkçeşme) de-ki çeşmelerden birinin önünde. Musluk açık; ben karşımda kü-çüştü taşlara oturmuş sızışmış... Doğrudum. Üstüm başım, potin-lerim sırlışıklam... Kafam çaur çatır çatlar... Davul önde, ben paçalarımın sular akarak ar-dında... Hem de nasıl? Fesiz, bastonsuz... Neden mi, nasıl mı? Orasını hiç sormayın. Ömrümde böyle bir kılıkta evime gittiğimi hatırlamıyorum.

AGIZ BİRLİĞİ!

SANDIK CİNAYETİ!

Hastanelerde susuzluk yüzünden ameliyat yapılamıyor. — Gazeteler —

— Çışışış!..

PAZARTESİ :

Gene öyle olacak

«Trafik sorunu» dendi mi, hemen iki tedbir gelir aklımıza: Kavşaklara trafik ışıkları dikmek, geçitlere beyaz çizgiler çekmek.

Gene öyle oldu. Ne var ki bu kez bazı yeniliklerle takviye ettikler alıştığımız sistemi.

«Elektronik gözler sayesinde tıkanıklıktan eser kalmayacak» dediler, her adım başı bir kümelereyle karşılaşıyorsunuz.

«Bu sistemin adı: Yeşil akımdır. 50 kilometre hızla gidildiği takdirde kırmızı ışığa rastlanmayacaktır» dediler, her kavşakta kırmızıya takılıyorsunuz.

«Bundan sonra pek kaza olmayacaktır» dediler, bir kaç yüz metrede bir kazaya tanık oluyorsunuz.

«Acaba şimdi ne söylüyorlar?» düşüncesiyle yetkililere kulak veriyorsunuz, aynı sözleri tekrarlayıp duruyorlar:

«Tıkanıklıktan eser kalmayacak.»

«Yeşil akımda kırmızı ışığa rastlanmayacak.»

«Kaza olmayacak.»

Bir tahmin de bizden:

Bu gidişle yakında elektronik gözün de hiçbir önemi kalmayacak!

Ve sonra başlayacağız yeniden trafik sorununa çareler aramaya!

SALI :

Parmak hesabı

İstanbuluların geçen yıl yedikleri açıklanmış.

Zahmet etmişler doğrusu. Şöyle bir tahmin hesabıyla neler yediğimizi biz bile çıkarabiliydik.

Yediğimizin aşağı yukarı yüzde onu somun, yüzde üçü azık, yüzde seksenyedisi kazık!

ÇARŞAMBA :

Bilmiyoruz ama

İstanbul'a gelen Demirel, AP'li. İlerle yaptığı sohbet toplantısında şöyle buyurmuş: «Ne iktidarız, ne muhalefetiz. Ama bir fonksiyonumuz var.»

Hep öyle değil miyiz?

Ne gereğince doyuyoruz, ne insan gibi yaşıyoruz. Ama dünyaya bir şeyler yapmak için geldik zaar.

PERŞEMBE :

Umumi arzu

Demirel'de linç edilmekten güçlüğüle kurtarılan üç öğretmenin saçları, umumi arzu üzerine halkın gözü önünde kesilmiş.

MGP. gecesine katılan Adalet Bakanı, umumi arzu üzerine zeybek oynamış.

Bir de Yeşildirek kalecisinin bir maçta 20 golü nasıl yediğini düşünüp duruyoruz.

Nasıl yemezler? Bir kere boş bulunup deplasmana çıkmış takım. Umumi arzu kaç gol istediğini söylesin de, erkeksen yeme bakalım!

Hemen oracıkta hesabını görüverirler adamın.

CUMA :

Müjde

Telefon Başmüdürlüğünde çalışan işçiler grev kararı almışlar.

Oh, gözün aydın İstanbullu vatandaş.

Sanırsız bundan böyle haberleşme sıkıntısı çekmezsiniz. Numarayı çevirmenle aradığınız yeri bulursun. Alıcıyı kaldırmanla ölediklerinin sesine kavuşursun.

İnsan kalabalığı çekilince aradan, eser kalır mı hat tıkanıklığından?

CUMARTESİ :

Öldükten sonra...

Londralı tıp uzmanlarının başlattıkları bir deney vardı hani?

Günümüzde tedavisi mümkün olmayan hastaları dondurup, tedavisi mümkün olduğu zaman yeniden dünyaya döndüreceklerdi.

Buzluktaki 31 kişinin 12'sini yeniden diriltmişler işte. Her dirilen de önce ölmüştü anlatmış.

Değer mi?

İnsanlığın dramı anlatmakla biter mi?

Kimi ölüyken dirilir; kimi yaşadığı halde ölmüş değeri verir!

PAZAR :

Kismet

İki yıl öncesinin konuşmalarını hatırlayınız.

Demirel nerede bir demec verese, «Yatırım için yeni kaynaklar bulmalıyız» diyerek parasızlığımızı ilan ederdi.

Şimdi gene konuşuyor: «Bankalardaki 58 milyar harcayacak yer bulmalıyız.»

Paramız olsa da, olmasa da eksikliğimizi duyduğumuz bir şey var demek.

Ya, yatırım alanı oluyor, kaynaklar kuruyor; ya kaynak oluyor yer bulunmuyor.

Yeri de bir bulsak, o 58 milyarı deve yapmamız kaç gün sürer?

Vedat SAYGEL

— Madem gururdan söz açıldı, izin verirsiniz kendi görüşümü söyleyeyim: Efendim, gurur öyle nazlı bir kuştur ki, sahibi daima onun üstüne titremek zorundadır. Bu yüzden gururlu adam çekingendir, korkaktır. Hatta kuruntuludur. Kendisine en ufak bir söz gelecek diye aklı çıkar. Bunu önlemek için de uyku ve istirahatinden fedakarlık edip işlerini mükemmel olarak yapar. Böylece emirlerine azarlama imkânı bırakmaz. Benim âcizane görüşüm bu. Bilmem, belki yanlış olur.

— Eştâğfurullah, katiyen.
— Çok isabet buyurdun, kardeş.
— Bravo!

— Seyfi beye bütün kalbimle katılıyorum. İki kere iki, dört. Bu böyle... Gurur, gerçekten itina görmesi gereken bir şeydir ve her türlü saldırıdan korunmalıdır. Saldırıdan korunmanın tek yolu da saldırıya geçmektir. Gururlu adamı bir cengâvere benzetebiliriz. Parmağını uzatana yumruk indirmesini bilen bir cengâvere... Yani biri sana çıtmaya mı niyetlendi, derhal, ama derhal onu başlayıp yerine oturtacaksın.

— Çok doğru.
— Bravo!

— Hulusi beyciğim, tebrik ederim. Bu kadar özlü anlatılabilir... Gelelim bahsimize... Gururlu musun? Gururlusun. İyi. Gururunla daha uzun yıllar birlikte yaşamak istiyor musun? İstiyorsun. O da iyi... Fakat bu yolda ne yapılacağını bilmiyorsan, o kötü... Gururlu adam ne ürktür, ne de atak... Sadece serinkanlıdır. Her şeyi enine boyuna hesaplar. Hareket taramı gururunun yararına göre ayarlar. Nereden ne şey gelir, nere...

— Bravo! Bir tek kelime daha söyleme.
— Alkış beyler, alkış.

— Sen ne hatipmişsin yahu Ulvi! Yani ne diyeceğini şaşırıdım... Evet, arkadaşlar, gurur çok anasının gözü bir şeydir. Sahip olsan bir dert, sahip olmasan bir dert. Benden önce konuşan dostlar, durumu çok güzel tahlil ettiler. Buyrulduğu gibi, gurura sahip olmak kadar, kanat germek de önemli. Yine arkadaşların buyurdıkları gibi, meseleleri ne zaket kalkını ile karşılamak en çıkar yoldur. Gururlu adam nazik olmalıdır ki, karşısındakine eşeklik etme fırsatı vermesin... Bir şeyi tenkid mi edeceksin, katiyen tenkidçi görünme. Öv, sadece öv. Fakat meselenin yalnız iyi yanlarını ele al. Otesini es geç. Karşısındaki insan, o zaman için kötü çıktığın anlar. Anlar ama, kızamaz. Çünkü sen fena bir şey söylememişsin... Aynı metod sana karşı kullanılırsa, «Takdir ettiğinize sevindim.» deyip konuyu kapat.

— Breh breh breh!
— Söze bak, söze.

— Nuri beyle ve diğer arkadaşlar, la tamamen aynı fikirdeyim. Gururlu adam, sırasında korkak, sırasında saldırgan, sırasında serinkanlı ve sırasında da nazik olmak zorundadır. Kısacası pişkin olmak zorundadır. Ne denirse, kulağının birinden girip öbüründen çıkacaktır. Aksi takdirde küfür veya sopa yeme ihtimali vardır. O zaman gururu ne olur?...

— Tam hayat felsefesi. Yaşa Ruhi bey!
— Bu budur işte.

— Ruhi beyden sonra konuşmak ne talihsizlik. İki kelimeyle bir roman yazıverdi... Beyler, gururlu adam cemiyet insanıdır. Topluluklara katılmaktan zevk duyar. Onun sözlüğünde «dinvaya çekilmek» diye bir şey yoktur. Çünkü gururunun

Gururlu Adam Kime Derler?

YALÇIN KAYA

gösterebilmek için seyirciye ihtiyacı vardır.

— Hay dilin dert görmesin!
— Pes vallahi!

— İlahi Şevki'ciğim, çok yaşa emi?! Seninle anlaşamadığımız birçok konular olabilir ama, bu konuda tam mânâsıyla hemfikiriz. Gurur, gurur olalı daima kırılıp incinmekten ürkmüştür. İnsan, tekken, kendisiyle çatışmakla yetinen bir delidir. Ama insanlar ikileşti mi, bunlar hem kendi kendileriyle, hem de birbirleriyle çatışacaklardır. Yani çifte kavgâ... İnsan kendisinden kaçamaz ama, başkalarından pekâlâ kaçabilir. Kaçtığı derecede de kavganın sayısı azalmış olur. Gururlu adam bunu bildiği için insanlara niç sokulmaz. Sokak ve salonları dolduran delillerle çatışmaya niyeti yoktur.

— Tamam.
— Aşkolsun, iyi söyledin.

— Tebrikler, Sabri bey, tebrikler... Aynı görüşte olduğumu belirtmekten sevinç duyacağım. Gururlu adam, çatışma sonunda incinecek olan gururunu düşündüğünden rastgele her kalabalığa dalmaz. Kafa dengi arar. Böylelerinin bulunmadığı yerde o da yoktur. Yalnızlıktan ne kadar nefret ederse, patavatsız topluluklardan da o kadar nefret eder.

— Yaş!
— Bu bu işte.

— Nezihi ağbımız yine döktürdü. Hep aynı fikirdeyiz: Gurur, bâkîr kalmalıdır. Bunun sağlanmasında

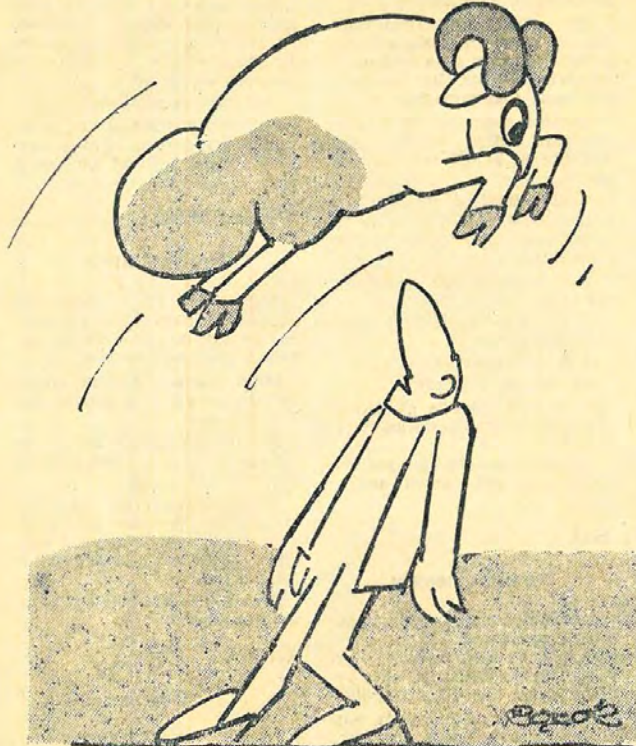

bazı tedbirlerin gerekli olduğu inkâr edilemez. Başkalarından kaçtığı gururunu kendi eliyle sakatlayan insanların varlığı da inkâr edilemez. Onun için her iki tehlikeye karşı birden tedbir alınmalıdır. Hem topluluğa, hem de öz benliğe karşı... Bu sadece «an» ları iyi değerlendirmekle gerçekleşir. Benliğinden başkalarına veya başkalarından benliğine kaçacağı zamanı iyi bileceksin.

— Aslan!
— Bravo!

— Basri beyin hakkı var. Gururlu adam, bir kaç haddini bilmez yüzünden topluluğa küsmez. Hatta aslında kalabalık yerlere böyle heriflere rastlamak için sokulur. Tahrik etsinler diye bekler. Üstelik tahrik etsinler diye tahrik eder. Bu suretle onlara ağızlarının payım verme fırsatım bulmuş olur. Kazandığı zaferle gururlanır.
— Bravo bey!
— Bravo! Yaz, duvara as.

— Öpeyim Apti'ciğim... Kardeşim benim... Yahu bugün size ne oldu

Narh kalkınca et fiyatları fırladı!

böyle? Hepiniz hatip kesildiniz. Bir de ben deneyeyim, ha? Belki sizlerden bulaşmıştır. Hah hah ha!... Arkadaşlar, baştan beri... Hah hah ha!... Cüldürmeyin Allasen!... Yok, ne yaparsınız gülmem art... Hah hah ha!... Ciddi olalım lütfen!... Beyler, dostlarımızın her sözü bir gerçeği ifade ediyor. Gurura hayvanlarda da rastlanır. Horozun, güvercinin, erkek aslanın ve tavus kuşunun kasımları, gözümüzden kaçmamıştır. Bu nedir?... Bu sektir, arkadaşlar. Seks bakımından kendine güvenmenin gururudur. Onun için gururlu adam yalnız kadının bol olduğu toplumlara katılır. Ya da ancak kadından bahsedilen toplumlara... Elde etmek istediği dişi de, hiç kimseye yüz vermeyen biri olmalıdır. Gözü ağaçtaki en yüksek, en erişilmez meyvedir. O nu er veya geç muhakkak devşirecektir.

— Bey, bal mı yedin, nedir?
— Doğru, çok doğru.

— Bir de söze sıkılarak başlamaz mı haspam?! Bu, ne konuşmadır, Hilmi bey. Ağzından suratımıza sıçrayanlar, inciydi, inci. Bütün dediklerinde yüzde yüz seninle beraberim. Sanki sen ağzını açıp kapıyordun da, konuşan bendim!... Seksin; insanın gurur yapısındaki rolü... İddid didik didik etti. Gururlu adam için aşka başarı çok önemlidir. Bu yüzden de yiyeceği neyi koklamaya kalkmaz. Terslensin de gururu iki paralık mı olsun?!

— Doğru söze ne denir?
— Doğru denir bey, doğru denir.

— Selâmi beyin hakkı var. Aşka yaya kalani Hacı Recep'in mirası bile paklamaz. Ondan, gururlu adamın aşkla ilgisi yoktur. Karşı cins, onun için çocuk tulumudur, ev, cilt ve ağılama işlerinden anlayan insandır, o kadar. Evlenirse, alacağı kadın «sevgili» değil, «ortak» olacaktır. Elbirliğiyle mutfakın bacasını tütürecekler, çocuk yapıp torun bekleyeceklerdir.
— Gördün mü?... Esans gibi. İki kelimede tamam.
— Çok doğru vallahi.

— Yaşsa Hanefi!... Üç fırçada paçavramızı çıkardın. Usta ressammışsın... Her zaman her yerde «Aşkla gurur bağdaşmaz» diye yaveler yumurtlanmıştır, yumurtlanır. Aşkla gurursuz aşk olmaz. Sevgiliyi sarışta, bayrağı burca dikmenin övüntüsü bulunur. Öyleyse ne yapıp yapıp kaleye tırmanmalıdır. Ama yalvararak, ama emrederek, ama tehdit savurarak...

— Harbi, arkadaş. Böyle yahu bu.
— Tik tak tuk. Makine gibi.

— Aslan Remzi'ciğim. Söylediğin gibi, bayrak ne pahasına olursa olsun burca dikilmelidir. Gururunu düşünüyorsan, kafayı kullanacaksın. Aşk neymiş, aşk?! Gururlu adam gerçekçidir... Sadece paraya vurulur. Her şeyin ancak onunla elde edileceğini bilir. Fakat borçla işi yoktur, Ne alır, ne verir.

— Bravo!
— Doğru. Ne al, ne ver.

— Fikri bey, tebrik ederim. Para dedin ya tam üstüne bastın. Aşkın sökmeyeceği yaş olur ama, paranın sökmeyeceği yaş olmaz. O, yirminci yüzyılın tanrısıdır. Gururlu adam, maddi imkânlardan yararlanabilen insandır. Borç almasına ahr ama, zamanında da öder. Kendisine söz getirtmez.

— Doğru. Hangimiz yapmıyoruz.
— Sen çok yaşa, bey.

— Ferdi kardeşim, olmaz vallahi, sözümlü ağzından aldın!... Gururlu adam elbette borç alır. İnsan, bundan dolayı güçlenir. Sonra kendisi, günlük meselelerin o kadar üstündedir ki, borcunu ödemesine de

«Susuz yaz!»

küçülmez. Her şeylere zirveden bakan insandır o.
— Ama ne!
— Para dediğin ne ki? Köpeğe atsan yemez.

— Sabri bey dobra dobra konuştu. Evet, gururlu adam her şeylerin üstündedir. Meselâ dedikodudan nefret eder. Onun yanında biri çekistirilecek oldu mu, derhal bozar. «Herkes kendi kusuruyla uğraşsın» der.

— Daha ne desin? Öktüz mü desin?
— O kadar yahu.

— Hulki, iyi dedin. Dedikodu öyle bir âfettir ki, her gün milyonlarca insanı kemirir. Fakat aynı zamanda hava gibi, su gibi gerekli bir şeydir. Zira ruhumuzu tedavi eden yönü de vardır. Başkasını çekistiren insanın kendisini rahatlatmış hissetmesi bundandır. Onun için dedikoduya savaş ilân etmek saçmadır. Üstelik «Ben dedikodudan hoşlanmam» demek de bir dedikodudur. Yani öbür insanları kötülemek. Gururlu adam, dedikoduya bayılır. (Başkalarının kusurlarını dökmek, kendi üstünlüğünü belirtmek.

tir.) Yalnız laf götürmeyi sevmez. Bunun birçok büyük dostlukları yıkacağını bilir. Hangimiz, en sevdiğimiz bir hatasını başkalarına söylememişizdir. Bu, onu sevmediğimizi göstermez. Ama biri laf götürürse iş değişir. Dostumuzun yanlış anlamasıyla her şey bir anda yıkılır.

— Oğlum, sen ermiş misin, bilgin misin?

— Breh breh breh!

— Fehmi'ciğim, esashıydın yanı.. Seninle aynı fikirdeyim. Gururlu adamın dedikodudan korkmasına sebep yok ki. Her devirde herkes hakkında bir şey bulunup söylenmiştir. Bunları söyleyenler, çoğunlukla korunduğu veya gizli tutulduğu için de, dedikodu ezelden beri yapılagelmıştır. Gururlu adam buna karşılık. Dedikoduyu çıkaranın kim olduğunu dedikodusu yapılanı açıklamayı kendisine görev sayar. Mütevazirlik densen veya ne denirse densen, bu yolda devam edecektir. Meselerleri yitire konuşamayan, arkadaşan konuşmaya hak kazanmamıştır.

— Bravo!
— Aslan!

Yalçın KAYA

— Meclisler tatile giliyor. —

— Yaşasın tatil!..

— Ecevit, «Ortanın solu tutmuş, kök salmıştır» dedi. —

UŞAK TIPLERİ

— I —

Bir emniyet komeri gibi sarmış kuşağı,
Midesi tuka basa, hem de dolu kucağı
Ayağını görmeyen bu fırlanmış göbeğin
Üzerinde yazılı: Çıkarının uşağı...

— II —

Kesilmesi imkânsız bu değirmenin suyu,
Kasası gibi zengin herifte cinsel duyu
Gönül eğlendirdiği kadın geçer orduyu
Sakin patron sanmayın: Uçkurunun uşağı...

— III —

Aşırı bir titizlik, sinir küpü mübarek,
Azıcık yan bakana kıroşe çıkar direk.
Bu arslanı evinde görün bir de giderek;
Kaplan görmüş kedidir: Karısının uşağı...

— IV —

Kazandıkça kazanır, gecesi gündüzü yok,
Gittikçe büyüyor iş; yokusu çok, düzü yok
Gülmeye zamanı yok, sohbete hiç gözü yok,
Milyonları bekliyor: Parasının uşağı...

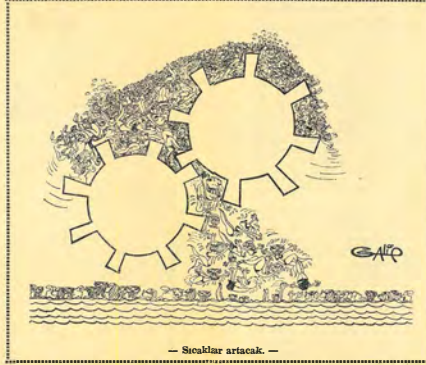
— V —

Ard niyetler beyninde kanser tümörü gibi,
Alınna vurmuş kara, odun kömürü gibi,
Herkesi aynı sanar, kendi gözleri gibi
Aydınlıktan gocunur: Yarasanın uşağı...

Fikret YILMAZ

— Evet, karşılıklı işğir sigara içtik ama... İsmarileri ölütim, sen benden daha fazla içiyorsun sevgilim!..

— Sıcaklar artacak. —

— Ne şaşıyorsun karacığım?! «Canlı yayım» işte böyle olur!..

TEKERLEMELİ TAŞLAMALAR

TAKSİT - MAKSİT

Göşim kaldı, bir kumaşa
Bandırma'da
Bir dükkanda,
Bir kumaşa baktım,
Bir keseye,
Te sonra vazgeçtin.
Öünkü,
Çamaşa tak etti artık
TAKSİT,
MAKSİT,
VERİSİYİ...

YEDİLER

Geçen akşam
Bismil fakirhaneye
Mandıralar geldiler.
Hup,
PARA'dan bahsettiler.
Ah...
Bilseniz içimden
Ne kütürler yediler.

Fuat ERTEKİN

Yazıcı

Mutlu Aile

Komşumun sürütüsü, kralçeler gibi,
Benim gibi metöke, bir eski çay esiri.
Suratı her gün suik, süderi biraz kank
Eğer evlilik buysa, öüm kadimlara yank
Ömür boyu olmas ki, dargınlık yaa
Üzerimdeki giysi, gezen pılla modası.
Sosyeteye karışsam, kumara devam etsem
Her gün bir parti versem, o zaman ne der,
bilmem?
A... vallahi çekilmez bu adamla bu ömür,
Benim gibi bir kadın, olmalı senin ve hür. »

Erkek düşünüyordu: «Nasıl oluyordu bu iş?
Nikâh dairesinde —Olup bitti— ye gelip,
Taştuklar; zaman kazandı hoşlanmadım az
Her gün, yapardı bunu; gövül eğlenmiş biraz.
Sıcaklık eleri, saçları ve gülerisi...
Bir imperi verirdi kâhâh sözleri.
Doğrusu bir mevsihik dalga için değerd.
Oysa o, çaktırmadan gönlüme bir ağ gerd.

Meger uyuklu kalbim tam bir aşk kibri olmuş
Bakıyordum bakımda ki o lere kız kaybolmuş.
İstekleri tükennes, bir naz ki içi çekilmez
İş yergunu, halsizlik, asla halimden bilmez.
İlk patla ma bütcenin onayına beğirdi,
Henüz İK yıla büyü büyük bir aşk verdi.
Güçlülüğün sırrı sonra çıktı ortaya,
Pudra, ruj, krem, sütlük... Gemi varda karaya.
Güderinin çapığı, hacakların kık,
Hele o düşük çene... Susma bilmez dırur.
Dışarda, caddelelerde, kadın var; bir içim su
Benimle kadın değil, kadimlara bürten.
Ne giysi yakıyayıcı, diler gibi oluyorum,
Bir de tutmuş kendini, bana göre buluyor.
Yakışıklı erkekim, güçlü de saydım,
Eğer isterse hemen severek ayrılırım... »

Bakmayın bu öyküye cy mutlu yeni çiftler
Böyle çim b dore-den, bu kervan böyle gider...
Ayrılmadı bu çiftler, ve de ayrılmayarak
Evlikteki dırur; lurdur, biberdir ancak.
Kıyaym gülmüştü çirkinliklere n'olur,
Kendi çirkinliğini bilenen mutlu olur...

Fikret YILMAZ

Delller, halat çekme yarışında akıllıları yendi. — Gazeteler —

— Tabii yenerler.. baksana, bu kendini ağaç zannediyo!..

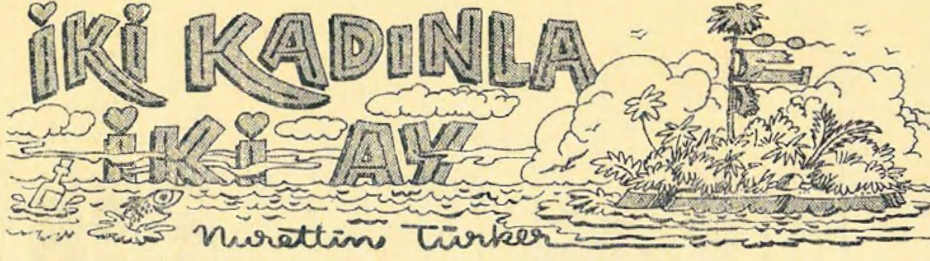
SEÇME SÖZLER

- * Sarıp mahabede, reformlar Mecliste yillanır. — HALK
- * Vallahi ben çıkmadım halimden bey. — ÇALAR SAAT.
- * Alışmadık başta peruk dırmaz. — KUAFÖR GÜZİN.
- * Her daire remini değıdır. — UÇAN DAİRE.
- * Annas da sükketidin be kardığım, içim dıpmas çıktı. — TUE LUK.
- * Balık baştan, nefes aşktan kokar. — MEMUR.
- * Hiçbir yerde şubemiz yoktur. — II. SUBE.

İsmet ÇELİK

— Ne bu naz be! Ev'ten narh kaldırırdı diye mi?..

BİR KAZAZEDENİN NOTLARI :

«1 HAZİRAN : Bu günlüğü yazma. ya adını ve yerini bilmediğim bir a. da'da başlıyorum. Boynumda asılı piyastik torbada sakladığım defterime çok şey borçluyum. Gemimiz sabaha karşı battı. Şu anda, bu adada ben ve tanımadığım iki kadın birlikte bulunuyoruz. Ada dediğim, «üz bir kayalık ve alanı bir dekara yaklaşıp. Yazmayı kesmek zorunda. Çünkü, iki kadın yanıma geliyorlar...»

«2 HAZİRAN : Kadınlar bir anlaşına teklif ettiler. Sözde, bir adaya düşen kadın ve erkeğin yaşantılarına ait çok çirkin şeyler okumuşlar. Benim sessizliğim, uzaaktan sinisi sinisi bakışlarım korkutmuş kendilerini. Şayet, kötü bir niyetim varsa, bunu aklımdan silmemi salık veriyorlar. Kabul edersem, bu adadan kurtulma planlarını birlikte yapacağız ve bazı durumlarda onlar ne derse o olacak. Ne diyebiliriz? Kabul dedim.»

«3 HAZİRAN : Gemi enkazından adaya vuran üç sandık yakaladık. Biri yiyecekler, ikisi de şarap şişeleriyle dolu. Bu büyük bir şans. İçki ve yiyecek... Kurtulma umudumuz arttı. Hemen bir şişe şarabı içtim. Kadınlar yudum yudum idare ettiler. Sandıkların kapaklarını güneşten korumak için paravana biçiminde yanyana getirdik ve üçümüz de rahat birer uyku çektik.»

«4 HAZİRAN : Kadınların biri sarışın, diğeri esmer. Kıyından oldukça uzakta olmamızın rağmen, sarışın olanı köpekbalığı ve diğer tehlikelere karşı geceleri nöbet tutmamızı istedi. Silahımız yok sanıyordum. Meğer, ağırca bir demir çubuğumuz varmış. Kadınlar silahı ortaya çıkarttılar. Doğrusu, beni böyle bir tehlikenin beklediğini hiç ummazdım.»

«5 HAZİRAN : Gece ilk nöbet benim. İki saat yerine dört saat bekledim. Sonra, sarışın hanımı uyandırdım. Köpek balığı görüp görmediğini sordu. Görmediğini, korkmamasını söyledim. Kalktı, ben de yerine gidip uzandım.»

«6 HAZİRAN : İki kadın, birbirleriyle konuşmuyorlar. Neden acaba? Fakat, bana karşı hareketleri çok iyi. Esmer olanı şarabı benim kadar sevip, hakkını veriyor. Sarışın olanı da hep yanımda. Acaba dün gece bir şey mi oldu?»

«7 HAZİRAN : Kızgın güneşe rağmen kaç gündür üzerlerindeki paçavraları çıkartmayan hanımlar, bugün soyundular. Sözde bir aile gibi olmuşuz ve böyle bir durumda çekingenlik çok gülünç sayılmış. Vücutları güzel ikisinin de. Sarışının yürüyüşü daha hoş. Esmer olanı bunu sezi, o da iri göğüslerini salıyor. Neden bozuştuğunu, dargın hıkarımın sebebinin hâlâ bilmiyorum.»

«8 HAZİRAN : Sabah kahvaltısını herkes keyfince yapıyordu. Bugün, şarabı esmer hanım, yiyeceği de sarışın hanım getirdi. Biri sağma, biri soluma oturdular. Hayretler içerisindeyim. Ne oldu da böylesine teklifsiz hareket etmeye karar verdiler? Sarışın olan, lokmaları ağzı-

ma veriyor; esmer olan da şarabı bir yudum kendisi, bir yudum da bana içirtiyor. Doğrusu çok mutluyum. Onlara güven verdiğim için de gurur duyuyorum.»

«9 HAZİRAN : İki hanımın ne becerileri varmış da saklıyorlarmış. Gece, esmer hanım iki saat şarkı söyledi. Sesi tatlı, içli. Sarışın hanım da kendi kendine oynayıp durdu. Benim yattığım yerin birkaç metre uzağında oluyor bu gösteriler. Uykusuz kalabileceğimi düşündükleri halde, sanırım korkularından ayırdamıyorlar yanımdan. Eğlenmek, boşalmak da hakları tabii.»

«10 HAZİRAN : Esmer hanımın sutyeni kopmuş. Çaresiz kalınca ne yapacak? Ona da alırsız, dedim. İlk saatlerde sıklıkla ama, şimdi alıştı sutyensiz dolaşmaya. Sarışın hanım, sinirli ve bir karış surath. Barıştırmak istiyorum, sözü değiştirip ikisi de yanaşmıyorlar.»

«11 HAZİRAN : Adada ilk kavga... Sarışın hanımın gece kilitotu çalındı. Suçu bana yükleyeceklerini beklerken, esmer hanıma yüklendi. Esmer hanımın cevabı yakışksız oldu: Kendisinin sutyensiz dolaştığını kaskanmış da, rekabet olsun diye kilitotunu denize atmış ve şimdi de suçu ona yükliyorum. Saçsaça girdiler, zor ayırdım.»

«12 HAZİRAN : Esmer hanım, gece nöbetinde şarabın ölçüsünü kaçırması, nâralar atıp ikimizi de uyandırdı. Elleri belinde, sarışın hanıma meydan okuyor. Kalktım ve ikisini de yatıştırmak istedim. Ne göreyim? Esmer hanım çıplıplak. Bu yaptıklarının anlamı nedir? Re-

kabet diye, işi nereye kadar götürecekler acaba?»

«13 HAZİRAN : Sarışın hanım da esmer hanıma benzedi, emanet gibi duran sutyeni attı. Böyle iki çıplak kadınla birlikte olmak hem iyi, hem kötü. Ya bir hareketimi yanlış anlayıp da üzerime yürürlerse? Sarışın yanıma gelse, esmer bozuluyor. Esmerle iki laf etsem, sarışın sinirlerden titremeye başlıyor. Bir barışsalar, adama huzur gelecek...»

«14 HAZİRAN : Sabahtan, iki hanım arasında bazı tartışmalar oldu. Karşı karşıya geçip birbirlerinin her şeyine kusura buldular. Öyle şeyler ki, defterime yazmaya kendim utanıyorum. Hakem olmam için çok zorladılar. Denize atlayıp uzun süre çıkmadım ortaya.»

«15 HAZİRAN : Çok uzaktan geçen bir geminin dumanlarını gördük. İki kadın, birden çıplak olduklarını hatırlayıp şaşkın hareketler yaptılar. Neden sonra el sallamaya başladık. Fakat, gemiden bizi görmeleri mümkün değildi. Kavgaya vok artık. Bu kez ters bakışlarını üzerime diktiler. Acaba?... Anlaşmayı bozacak ya da onları çileden çıkartacak bir şey yaptığını da hatırlamıyorum.»

«16 HAZİRAN : Ben hastaymışım da haberim yokmuş. İki de üzerime titriyorlar. Bir şeyim yok, iyiyim dememe aldırın kim? Sandık tahtaları şahıma tahsis olundu. Gölge ve bol istirahat... Ayağa kalksam zorla yatıyorlar. Merak ediyorum; hastalığım nedir? Belki suratımda böyle bir belirti vardır.»

«17 HAZİRAN : İki hanım barış-

tı mı, yoksa bana mı öyle geliyor? Tatlı tatlı gülmüşüyorlar birbirlerine. Konuştuklarını duymadım henüz. Nasıl bir barış bu? Hastalığım derecesi artmış, gömleğimi yıkamaları gerekiyormuş. Biri gömleğime, diğeri çamaşırlarıma yapıştı, soyup kendileri gibi çıplak ettiler beni de. Yıkarken bütün çamaşırlarımı sözde balıklar kapmış. Anladım ve halk verdim kendilerine. Onlar çıplakken ben... Bu tuhaf...urum ortadan kalktı hiç olmazsa. Bir ara karşına geçtiler, her yonun tepeden turnağa süzdüler ve oir noktama sabit bakışlarla takıldılar. Biri yeneğimi, diğeri şarabımı getirdi. Sanki, yapışık iklizler gibi hareket ediyorlar. Gözleri çok tuhaf... İçimden bir his, büyük bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu söylüyor...»

«18 HAZİRAN : İyileşip iyileşmediğimi, kendimi nasıl hissettiğimi sordular. Çok iyiyim dedim Sarışın hanım yeni bir teklif getirdi. Bundan sonra ben, gündüzleri nöbetçi sayılacaktım ve yerimde kalacaktım. Geceleri de sırayla yalnız biri nöbet tutacaktı. Esmer hanım, ilk gece nöbetini kendisinin tutması halinde teklifi kabul edebileceğini söyledi. Tartışma uzadı, yine hakem yaptılar beni. Kaçmam mümkün olmayınca, gece yarısından kadar birin, gece yarısından sonra da diğerinin tutarsınız dedim. Şaşırıldılar. Gözlerinin içi güldü. Sarışın hanım birden değişiverdi, bana kıyamadığını söyledi. Sanki nöbeti ben tutacağımı da. En iyisi birer gece, tam nöbet beklememiş. Esmer hanım, yazı - tura atalım dedi. Bir eşik taşı bulduk, bir yanını yonttuk ve havaya fırlattık. Esmer hanımın dediği taraf kazandı, yani ilk gece nöbeti esmer hanımın. Bu kadar basit bir şey için neden saatlerce uğraştılar bilmem ki?»

«19 HAZİRAN : Şu satırları yazar. Ken... Titriyorum, aklımlı toparlaya. mıyorum. Gece... Tam yeni uykuya daldığım sırada... Esmer... Bir balina gelip de üzerime abandı. Sarışın hanımın küfürleri, çığlıkları... Adayı, madayı unuttuverdim. Şarap kokan, diş balına... Esmer hanım değil, esmerim benim...»

«19 HAZİRAN : (Öğleden sonra) Sarışın hanım basucumda nöbetçi. Esmer hanım yaklaştıkça ayağa fırlayıp kovalıyor. Yarına kadar yaklaşamazmış buraya. Dediklerine göre; ikisi yarım, ben tam gıda alacağım. Esmerimin şarkıları, türküleri. Sarışın hiç nedeni yokken ayağa fırlayıp fırlayıp tepiniyor, güneşe hakaretler salıyor. Nöbetim tam dinlenme halinde geçti...»

«20 HAZİRAN : Dün geceki diş balınam sarı idi. Sabaha kadar nöbeti birlikte tuttuk. Sabaha karşı, esmer mi, sarışın mı? diye tutturması... Ben de nöbet diyorum. Adadan kurtulmamız için önemli olan nöbettir... Söz veriyorum sarışınım. Nöbeti asla karıştırmayacaklar ve ben ne dersem artık o yapılacak...»

«21 HAZİRAN : Adama barış geldi. İki hanım şimdi canciğer. Onları böyle mutlu gördükçe, ben de mutlu oluyorum. Değil mi efendim; çıplak bir adada, çıplak insanlar, ne var da neyi paylaşmıyorduk sanki?»

«30 HAZİRAN : İçimden yazmak gelmiyor artık. Tembel, uyuşuk duyular... Denize bakmaktan yorulmuş gibiyim. Ayağıma konan sineği kovmak istemedikten sonra, şu kalemi...»

«10 TEMMUZ : Sarışınla Esmerim... Sütlükler, yarasa...»

«20 TEMMUZ : Kurtulmak mı. Kurtarın ben!... Kurtarın!...»

«30 TEMMUZ : Bütün stok bitti. Ben de...»

Nurettin TÜRKER

— Eller yukarı!..

Sizin için

MEMURLAR NEDEN KRAVAT TAKARLAR?

Bizim oğlan dokuzunda ama cin gibi kerata. Her an tehlike-
deyiz onun karşısında. Öyle soruyor ki, altından kalkılacak gibi
değil. Geçende yine yarım ağız gülerək:

— Baba, neden memurlar hep kravattarlar? dedi.

Ne cevap vereceğimi şaşırđım kaldım. Biraz düşündüm. Onu
tatmin edecek bir cevap aradım. Buldum da. Soruyu bilmenin
verdiği gururu, durumun acıklılığına katarak:

— Memurların iki yakası bir araya gelmediğinden, kravattak-
mak zorunda kalırlar evlâdım, dedim.

Umarım memnun olmuştur cevaptan...

Nurettin KOÇ

Büyükkışla kasabası, Zafer mahallesi. — Çayıralan/YOZGAT

İZİN VE SAZ PARASI

Uzak bir ilin, uzak bir köyünde öğretmendi. Maaşını aldığı
ile dağıttığı bir oluyordu. Okullar kapanmıştı. Fakat parası yok-
tu. Babasına bir mektup yazdı. Daha doğrusu çizdi: Bir ağaç, dal-
da bir teklik, bir de saz asılı. Yanda birisi tüfekte nişan alıyor...
Babası mektubu aldı. Evirdi çevirdi. Pek bir şey anlayamadı.
«Bundan anlasa bizim öğretmen anları» dedi. Okula vardı.

Öğretmen kâğıdı masaya serdi. Kendi kendine biraz baktı ve:
— «Şu bir ağaç, şu da bir metelik. Şu saz, şu da bir adam»
dedi ve tercümeğe geçti. «Biliyorsun ki okullar kapandı. Senin
oğlan da izine gelecek. Parası kalmamış. Senden harçlık istiyor.
Bak meteliğe kursun atıyor. Bir de saz alacağım diyor. Artık ge-
risi senin bileceğin bir şey.»

Adam, bir kâğıda baktı, bir öğretmene:

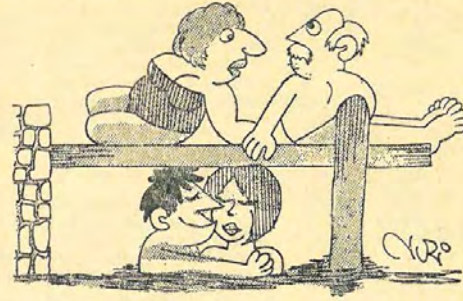
— «Ulen bu kerata! da kendi dilinden pek anlarlar haaa!»
dedi. Yine de bulup buluşturup, oğluna otuz lira gönderdi.

Oğlu parayı aldı. Babasına şöyle kısa bir mektup yazdı:

— «Baba parayı aldım. Burada kaldım. Bununla ne saz alınır,
ne de izine gelinir.»

Nurettin KOÇ

Büyükkışla kasabası, Zafer mahallesi. — Çayıralan/YOZGAT

(Nuri BİLGİN)

— Bizim kız açıldı galiba!..

HAYRET DOĞRISI

Değerli atletimiz Mehmet Tüm-
kan'ın 1500 metrede Balkan ve
Türkiye rekorlarını kırmasından
sonra sevincimi ve bu derecenin
önemini, spordan pek anlamayan
Karadenizli bir arkadaşına sayı-
larla ifadeye çalışıyordum:

— Kolay mı Hüseyin, orada
koşmasıyla dünyada en iyi on
atletin içine girdi, deyince:

— Haçan, eyi de olsa kötü de
olsa on atletun içine sıkılmayı
mı? Ben buraya bir atletun içine
patlayırum, demez mi!..

Adnan GENÇ

İstiklâl Cad. No: 124
Beyoğlu/İSTANBUL

ÖLÜLER ÖLMEZ

Lise son sınıfta iken Konya'lı
bir felsefe hocamız vardı. Bir
gün derste arkadaşlarımızdan
birisini kendisine bir soru yönelt-
ti:

— Hocam, sizin orada ölümler
ölünce helva yaparlar mı?

Hocamız büyük bir ciddiyetle
«Hayır!» dedi. Nedeni sorulunca
da şu cevabı verdi:

— Çünkü bizim orada ölümler
ölmez!

Cafer ÖZKAN

Eğ. Enstitüsü, Türkçe . II
ERZURUM

BÜYÜK LÂFLAR

Eğer bu Fizik yazılısından da bir ahırsan...

Seni ben bile kurtaramam.

Kopya çekmek ya da çekememek.

İşte bütün mesele.

Bu Kimya yazılısından bir beş ver,

başka ihsan istemem.

Çözemezsin demedim mi?...

Cebir problemi.

Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir.

Trafikçi.

Para, para, para diyorum...

İcra memuru.

Işık... Biraz daha ışık.

Edison.

Buldum! Buldum! Buldum!...

Buzdolabım arkasına düşmüş.

Yiyemezsin demedim mi?...

Et.

KAYA GÖKTAN

Yazısız

ÇOK ACELE..

Çok acele dikiş-nakiş bilen,
Zig-zag çeken Enstitü mezunu
Kızlar aramıyor...
Delik-deşik bir kalbi
Tamir edecek güçte olanların
Önemle rica olunur...
Müracaatları,

— Karasevdalı Hamdi —

ALİ AŞIK

PIRZOLA

Her kakkaha yarım kilo pirzolaymış
Haydi dostlarım, soğuk suyunuz benden
Oturun sofraya, atın kakkahaları
Aman! Dikkat edin yerken,
Mide fedasına uğramayın erken.

Yine bekleriz akşama da buyrun

Böyle ziyafeti sakın kaçırmayın...

ZÜHAL GÜNGÖRDÜ

İ.T.İ.A. Öğrencisi — ESKİŞEHİR

KÖRDÜĞÜM

Olsa da;

Gökyüzü kadar geniş yüreğin...

Sıkışır böyle Kazanovam;

Sarışın, kumral ve esmerlerle...

Kördüğüm olur, aşk trafiğin.

METİN PÜTMER

(Haldun ULUSOY)

«... Ve Tanrı politikacı'yı yarattı.»

OTOBÜS

Binelim dedik sanki turşu fıçası

Biletçi ise fırça bıyıklısı

Yeni durakta ahna! birkaç kişi daha
O da nesi, sırtına biri çıkıyor; — Oha!

Biletçinin sesi: — Bilet alamayan var mı?

Sorsana be adam: — Ayağı yere değen var mı?

Tam o sırada sordu biri: — Ortaköy kaç para?

Biletçi: — Hatırın için olur bir milyon lira.

Neyse iki turpan bir elense çektim,

Oh! Tuş olmadan öne geldim.

Malûm olmuş gibi sordu biletçi:

— İnecek mi var?

İndim. Sanki fıçıdan çıkmış turtanda bıyar!

ADNAN GENÇ

(Erdal TUSA VUL)

«Medeniyet dediğin tek dişi kalmış
canavar!»

Can, herkesin korumaya mecbur olduğu en kıymetli hazinesidir. Canını sevmek mecburiyetinde olmayan bir insanı, meşhur doktor Frans Lorenzpal şöyle tarif ediyordu:

«— Onda canından bezmiş, hayata boşvererek bakan bir hal vardı. Cansız bakışlarla bana bakıyor, gene cansız hareketlerle sigarasını yakıyordu. Yapacak tek şey vardı: Bu canından vazgeçmiş adama bir iğne yapmak ve canlandırmak... Onu masaya yatırdım ve iğneyi şah damarına batırdım. Fakat hain kedi, insanlara yapacağım serumu kızmış, canavarlara yapılan serumu çıkartmadan onun yerine koymuştu. İğneyi yiyen adam canlandı. Fakat bir canavar olarak... Sonra da beni boğdu... Ben can verirken onun daha kaç can yakacağını bilmiyordum.»

Doktor Frans Lorenzpal, asıl adıyla Frankenstein ilk canavarı böyle yaratmıştı. Sonra canavar zamanla onun ilmini kapı ve aşağı yukarı bu konuda bir hayli film yaptı. Canavarın 1899'da Vodresa civarında Kurt Adam tarafından boğulduğu söylenirse de, aslında onun bir kireç kuyusunda can verdiği daha akla yakındır. Neyse konumuzu canavarlara kaydırmayalım ve canını sevmek üzerine gidelim...

HUY CANIN ALTINDADIR

Evet, bu lâf da insanın huyunun canının altında olduğunu belirtmesi bakımından şayanı diktafondur. Çünkü huy, bir insanın tüm davranışlarını ayarlayan sinirsel bir görünüştür. Canı çıkmadan huyu çıkmaz insanın. De-

mek kanlı canlı olan bir insanın huyu da kanlı canlıdır. Yapılan çeşitli hesaplardan sonra dünyada tam sekiz milyar onyedimilyon tipli huy vardır. Huysuzlar bu sınıflara girmezler, bir üst sınıfa girerler.

CANLI OLMAK ELİMİZDE MİDİR?

Canı daima canlı tutmak ve canlı olmak her insanın elinde değildir. Çünkü her insanın canı aynı derecede kuvvetli ve enerjik olamaz. Bu, canın içindeki maddelerin kuvvetine bağlıdır. Canında oksijen ve azot fazla olan insanlar daha canlı olurlar. Sonra hardalın da insanı canlandırdığı bir hakikattir. Daha canlı olabilmek için canını sevmek şarttır. Canını seven insan başkalarının canına önem vermez. Bilhassa katiller

manzara gösterirler. Bu gibiler, «Önce caaan, sonra canaana» prensibini ceketlerinin iç ceplerine iğnelemişlerdir. Canını seven tipler ekseri şişman ve besilli olurlar. Bunların günlerinin onsekiz saati yemekle, yatmakla ve zevkle geçer. Fakat dikkat edilirse bu tiplerden hiç

kadaşlarını almazlar. İşlerine gelmeyen ve rahatsız oldukları yerlere hiç uğramazlar. Bu gibilerine halk dilinde «Tavşan pisliği gibi adam» derler.

CİĞER CANLILAR

İşte canını sevenlerin tam tersine bir tip. Cığer canlılar ayrı bir kabilenin artıklarıdır. Merhametli, herkese yardım eden, samimi ve candan insanlardır. Dünyada o kadar azdırlar ki, her millette ancak bir kaç tanesine rastlanır. Fakat nedense Türkiye'de bu insanlardan çoktur. En çok samimi ve candan insanların bol olduğu memleketimizde cığer canlılar çoğunluğu teşkil eder. Büyük şehirlerde sayıları azdır ama, Anadolu bunlarla doludur. Misafir severler, yolda tanımadıkları birine yardım ederler. Selâm verirler.

lurlar. Hızlı tempoda konuşurlar. Bir yerde duramadıkları için bunları yakalamak çok zordur. Ekseri bunlar ağıla yakalanırlar.

CANSIZLAR

Bunların neslinin birinci asırdan «Aligatores Minolones» soyundan geldikleri sanılmaktadır. Kaptumbağa cinsinden olan bu insanların hareket oranı binde yirmidir. Nereye oturtursan orada oturup kalırlar. Ekserisi kiracıdır. Hareketsiz meslekleri seçerler. Gişe memurluğu, kasiyerlik, sandalyecilik gibi. Koltukçular ve yorgancılar da bunlardan çıkar. Cansızların kanlarında, ağır akmadan dolayan bir sakinlik vardır. Konuşmaları çok az ve seyrektir. Dakikada beş kelime konuşmaları çok görülmüştür. Fakat nedense bu gibilerin karıları çok gevezeler olurlar.

LÂFI DAĞITMAYALIM

Toplaması güç olur. Genel olarak can her ne şekilde olursa olsun, çıkıncaya kadar korunması lazım gelen bir şeydir. Canını sevmek, ona lazım gelen müdahaleyi yaptırma... Canımızın istediğini ona vermek insan olarak vazifemizdir. Fakat her canımızın çektiğini elde etmek de kolay değildir. «Önce kendi canımızı düşünelim» lâfı da biraz ayıptır. Can, lazım olduğu zaman feda edilmelidir. Bu da insanın kutsal taraflarını gösterir. Can muhakkak ki insanı yapar. Fakat canımızın kölesi ve esiri olmak da iyi değildir. Bir canan için can feda edilir. Öyle bir canan cana kısmet olursa tabii...

CANINIZI SEVİNİZ

en çok canını seven kimselerdir.

Canlı olabilmenin üç şartı vardır:

1 — Hareketli bir hayat. Heyecan ve kemer patlıcan...

2 — Dalak, böbrek, yürek ve sakatat yemek. Bilhassa koyun başı tavsiye edilir.

3 — Spor, hareket, jimnastik, yürüyüş...

Canlı insanlara dikkat ederseniz, hepsi hareketleri çabuk ve seri kimselerdir. Oldukları yerde durmazlar ve daima ayak değistirirler. Onlar için durmak veya oturmak çok ilü zumsuz şeylerdir. Bu gibi canlı insanların da meslekleri değişik olur. Yürümeye elverişli işlere girerler. Meselâ posta müvezzii, musluk tamircisi, marangoz, kol ve ayak işleri, borsa, futbolculuk, kayakçılık, evrak takibi gibi... Meşhur büyüücü Ektamnos canlı insanların ruhunda, bir sineğin ruhunun saklı olduğunu söylemiştir.

CANINI SEVENLER DE AYRI TIPTIR

Canını seven tipler, canlı tiplerden daha ayrı

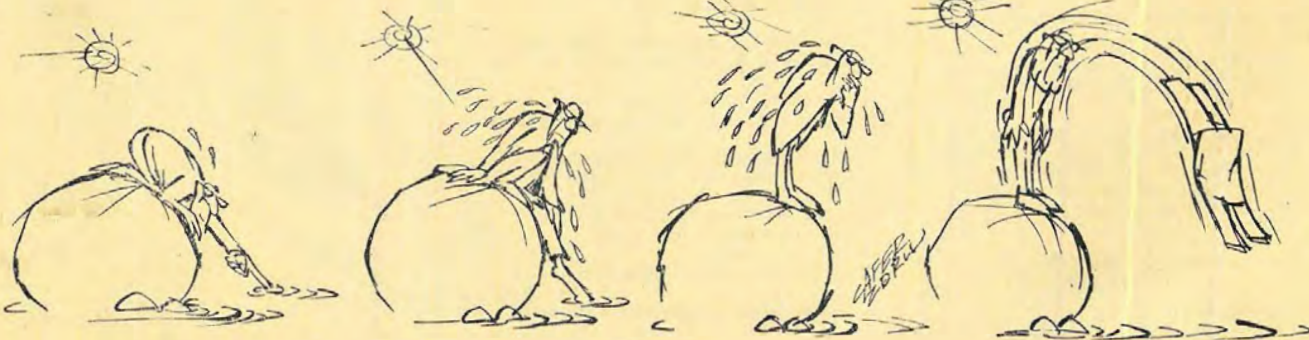

fukara çıkmaz. Bilhassa bu tipler, iri göbekli ve zengin olurlar. Yapılan tarihi araştırmalardan canını seven tiplerin «Kron-tezal adam» soyundan geldikleri bulunmuştur. Beşinci asırda yaşayan bu kavimin bütün insanların şişman ve ablak yüzü oldukları, hep yattıldırı, eğlenceye, sinemaya, bara, pavyona düşkün oldukları çıkan kitabelerden anlaşılmaktadır. Tarihi gerçeklerin ışığında bulduğumuz bu vaziyetlerden sonra böylelerini kolayca tanımak mümkündür. Bu gibiler arkada evi yıkılsa başlarını çevirip bakmazlar. Yemeğe oturduğu zaman herkesin önündekini süpürürler. Sigarayı cepten tek tek çıkarırlar. Kimseye bir şey ikram etmezler. Arabalarına yolda rastladıkları ar-

Hemen ahbab olurlar. Bunlar için candan olmak bir huydur. Cığer canlı insanların tek kusuru, canını kolay vermeleridir. Karşındakinin bu cana lâyük olup olmadığını bilmezler. Canlarının kıymetini bu kadar az bilen bu gibiler sık sık kazık yerler... yastıklar, minderler.

TEZ CANLILAR

Bunlara lâf anlatmak ve sükünete dâvet etmek çok zordur. Çünkü bir şeyin hemen olmasını isterler. Sabırsızdırlar. Bekleyemezler. Bu yüzden başlarına sık sık kazalar gelir. Tez canlı insanların arasında yaşayan bir kimse de kısa zamanda tez canlı olur. Saat en önem verdikleri araçtır. Hemen hepsinde çok iyi marka saatler vardır. Evlerinde beş cins takvim, kronometre, barometre bulunur. Tez canlıların içinde arabası olmayan çok azdır. Dünyada yapılan istatistiklerden, otomobil kullanımların ekserisinin tez canlı kimseler olduğu anlaşılmıştır. Bu gibilerden atlet, otomobil yarışçısı, pilot bol miktarda çıkar. Çabuk evlenip, çabuk ayrı-

Yazısız

Cambaz Ali'nin Direği!

Üç yaşlarında bir yumurcak-
tı. Ve büyüdüğünde cambaz
olmayı kesinlikle kafasına
koymuştu. Zira evde yalnız bırakıl-
masına imkân olmadığından (çün-
kü elne geçirebilse bodrumu dina-
mitleyebilecek bir uslu-luktaydı) bi-
zimkini, o sıralarda semte gelen
Cambaz Ali'yi seyre götürmüşler ve
hayatı karar işte o gün verilmişti.

O günden sonra da babaannesi e-
linden tutup sokağa çıkmak mecbu-
riyetinde kaldıkça, yollardaki elek-
trik direkleri Cambaz Ali ile yumur-
cak arasında paylaşılmıştı. Madem
ki Cambaz Ali direğe çıkıyordu o
da çıkacaktı tabii. Babaannesi oya-
lamak için bu yolu tutmuştu... Her
sokağa çıkışta yumurcak, babaanne-
sine soruyordu: «Bu direk kimin?»
«Cambaz Ali'nin oğlum.» Bir sonraki
direkte, «Babaanne, bu direk ki-
min?» «Senin yavrum.» Bu direk ki-
min? Cambaz Ali'nin. Bu direk ki-
min, senin... Böyle sürüp giderdi...

Günün birinde aksilik bu ya, du-
rumdan haberi olmayan oğlanın ba-
basının çocuğu gezdireceği tuttu...
Yola koyuldular... Yumurcak hemen
ilk direkte sordu: «Baba bu direk
kimin?» Adamcağız şaşır-
dı: «Şey,
dedi, belediyenin!» «Hayır...» «Oğ-
lum ne tepiniyorsun?... Şey, devle-
tin...» «Hayır...» «Hükümetin.»
«Hayır...» «Oğlum, milletin, ev-
lâdım, şehrin... Çocuğum, elektrik
idaresinin...» «Hayır...»

«Hay Allah, peki kimin?»
Yumurcak iki gözü iki çeşme ağla-
yarak «Cambaz Ali'nin» diye gerçe-
ği (!) söyledi. Lâhavlâ çeken baba-
sı daha iki adım atmamıştı ki öte-
ki direğe geldiler. «Baba, bu direk
kimin?» Tecrübe sahibi olan baba,
«Cambaz Ali'nin» diye rahatlıkla ce-
vap vermesiyle afacanın eksiklerinden
çok daha fazla bir tepinme ve ağ-
lamayla kendini yere atması bir ol-
du... Hakkı yenmiş, elinden bunca
zamanlık malı alınmıştı... Sanki e-
tinden et koparıyorlardı: «Hayır!»
«Oğlum ağlama, yavrum bağırma,
peki Cambaz Ali'nin değil. Belediye-
nin...» «Hayır...» «Devletin.» «Ha-
yır...» «Kimin olan?» «Benim...»
«Yürü olan... yürü, başımın derdi.»

Sıra üçüncü direğe gelmeden a-
damcağız geri dönüp kapağı eve dar
attı. Oğlanın kıkına bir şamar yapıp
tırp annesine olan biteni anlattı.
Kadıncağız, «Ah oğlum, dedi, sen
bütün gün evde yoksun, benim çek-
tiklerimi bir bilsen... Hünzırı evde
bırakamam. E, sokağa çıkmak da
gerekliyor. Öyle oyalıyordum sokak-
ta, sana söylemeyi unutmuşum.
Cambaz olacaktı. Direkleri paylaş-
mazsa bir adım atmaz...»

«Eh, dedi baba, şimdiden mahal-
lenin direklerini elâlemlle paylaşır-
sa kimbilir ne yaman bir cambaz o-
lur!...»

Yaman KORUR

— Yeni Belediye Reisliği için Atabey en kuvvetli aday. —

AKBABA TELEVİZYON

Sevgili okurlar,
Ankara — İstanbul — İzmir ve daha baş-
ka illerimizde de televizyon yayınlarına baş-
landığı ya da başlanılması düşünülen şu gün-
lerde neden bir de Akbaba televizyonu ol-
masın? Çoğunluk için bir televizyon sahibi ol-
mak mümkün değil...

Üstelik bu işin çeşitli yönleri var. Köy-
de ne düşünülür, kasabada nasıl karşılanır?...
Şehirlerde ne gibi olanaklar var? Muhafî ne
der, muvafık ne der? Bu muvafık ve muha-
lifler hangi açılardan hareket ederler? Siya-
sî mi? Malî mi?... Erkekler ne der, kadınlar
ne der? Bu meret nasıl alınır? Nasıl dinlenir?

Muhalefet edenlerin haklı oldukları nok-
talar nelerdir?

Bir televizyonun eve getirebileceği katkı-
ları savunmaların da hakları yok mu?

İşte, AKBABA 50 yıllık alışlagelmiş mi-
zah çerçevesi içinde hem bu noktalara de-
ğinmek hem de düzeltilmesini candan arzu-
ladığınız televizyon programlarını eleştirmek
üzere AKBABA TELEVİZYON sahifesini ha-
zırladı. Biz evvelâ eve bir televizyon alınması
sorunu üstünde durduktan ve bu konuları in-
celedikten sonra, size ara sıra televizyon
programları sunmayı düşünüyoruz. Bunlar AK-
BABA'nın özel programları olacaktır... Bu
programlarda, yer yer yapılan yayınlarda size
hoş gelmediğini tahmin ettiğimiz noktalara,
yer yer de AKBABA'nın görüşlerine değinile-
cektir...

AKBABA TELEVİZYON GELECEK HAFTA BAŞLIYOR

Yayınlarda takıldığımız noktalara geçmeden evvel gelecek hafta sunacağımız ilk yazıda,
«Televizyon bir eve nasıl girer?» soruna değineceğiz.

— Turistlere güler yüz gösterilmesi istendi. —

— Bak Coni, güler yüze bak!..

İlk aldıkları paranın şerefine yarın kilo portakal aldılar yoldan. A partmana gelir gelmez, Halo dayı hemen lambayı yaktı, paraları tekrar saydı. Tastamam yüzelli liraydı. Fasulye taneleri çıkardı, birini kendi yemiyesi yaptı, birini de oğlunun yemiyesi, sonra topladı fasulye tanelerini... Ve buldu çıkardı:

— Oğul İdris, dedi, bunun beş dene onnuğu benim, dokuz dene onnuğu senin.

İdris patates aşı ylıyordu, kırması tı cücükli soğanın birini, bir soğandan, bir patatesten, kocaman ekmek parçası, dükanyordu boyuna... — Eyi buba, dedi... Galsin sende...

— Sen zahap olaman mı oğul? — Yoo buba, sen daha eyi zahap olun!

Halo dayı, oğlunun parasını sarı bir çıkına koydu, düğümledi, kendisininkini de ayrı bir çıkına koydu, ikisini de ayrı bir çıkın yaptı:

— Sarısı senin, yeşili benim oğul! dedi... Yimeği içmeyi de ben hesaplar ortadan çıkararak...

Para hiç mi hiç önemli değildi İdris için. Şayet köyde kalmış olsaydı, Mıhrıcan için başlık parası falan gerekmiyordu. Söz vermişti Mıhrıcan, kendisiyle kaçacaktı. Buraya, sadece babasının hatırı için gelmişti, babası öküüz parası kazansın diye... Belki İstanbul'u görmeden:

«Buba be, ikimizin parasını bir yere gatak da, bir an önce köyümüze öküüz alıp varak» derdi amma, İstanbul'u gördükten sonra:

«Amanın gardaşım, ne avratlar var burda ne avratlar... Ulan yaman Mırtaza, ulan yaman Mırtaza, ne yalık ki senle aneak altı ay esgerlik yapabildik. Bi galsaydık esgerlik bitene kadar, sen tezkereni alıp getmeseydin, şindi ben avrat usdası olmuşdum avrat... Amma gene de Allah ırazi gele senden, çok şey öğrettin bana.»

Hafta sonu Halo dayı çok çalışmak istemişti amma, diğer ameleler bir gün dinleneceklerini, hafta tatil yapacaklarını söyleyince, Sarıbiyık, peki, demişti. Onun için yarın Halo dayı da istemediği halde tatil yapmış olacaktı. Geceden yemek yapmadı, nasıl olsa yarın işe gitmeyeceklerdi. Bir haftadır bir türlü yıkayamadıkları leş gibi kokan yün çoraplarını eski bir gaz tekesinin içinde baba oğul ayrı ayrı yıkayıp bahçenin rüzgâr alan bir tarafına astılar.

Halo dayı: — Oğul İdris, sen gençsin bana bakma, isdersen o Durmuş'un sana dediği gaveye get, otursunuz, dedi...

— Yok be buba, dedi, yatark da ha eyi...

Halo dayı, para çıkını tekrar gözde, sarı çıkını açtı, içinden bir beş liralık uzattı oğluna:

— Gendi paran, dedi, dursun hele sende...

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— N'apacam buba bunu? — Dursun oğul, gençsin ilâzım olur...

— Düşürürüm buba... — Zahap ol malına zahap, düşürme, na şöyle goyuna gattın mu, heç bişe olmaz...

İdris, sanki koynuna bir taş parçası sokuyormuş gibi attı beş liralığı.

Halo dayı: — Oğul, dedi memişanaya gedin. ce gayar gezer, onu eyi bi yerine goy, şu cebine...

İdris parayı koynundan çıkardı, cebine koydu...

Burada da o genç ameleyle arkadaş olmuşlardı, Durmuş'tu adı. Bir yıl önce İstanbul'a gelmişti Kırşehir'in köylüğünden... Almanya'ya yalınmış, bir türlü sıra gelmeyince, kapı İstanbul'a atmıştı, adam oluruza umudayla...

Bu umut, yalnız üç beş dönüm toprakta. Bu toprağı alacak kadar parayı biriktirdikten sonra, bir gün bile durmayacak İstanbul'da ama, nedense koskocaman bir yıl içerisinde de hiç de umduğu kadar para biriktirememişti, çünkü her şey ateş pahasıydı...

Baba oğul, yine her zaman olduğu gibi fazla konuşmadılar. Uyudular... Sabahleyin, camsız pencereye üstüste iki kat çimento kâğıdı çaktılar. Sonra altlarına bir kaç tane serdiler. İdris bulaşıkları yıkarken, Halo dayı yorganları topladı... Yapılacak işleri bitmişti. Sonra, baba oğul yorganlarının üstüne oturarak hiç konuşmaksızın düşünmeye başladılar. Biraz sonra Halo dayı:

— Hadi oğul, get Durmuş'un yanına birez, dedi...

Gitmek, gitmemek arasında, kararsız ayağa kalktı İdris. Sonra şapkasını geçirdi kafasına:

— Eh gedem bâri, dedi...

Kahveye gitmese bile, şöyle bir dolaşır, bir kaç tane kadın görürdü. Köy yeri olsa, böyle kadınları, bu giysilerle görmek için insana tâ öteki köye bile giderdi...

— Eyvallah buba! dedi çıktı dışarı...

Dışarda güneş vardı, geceki yağmurdan sonra ne toz kalmıştı ortada, ne de sis... Her taraf pırıl pırıldı. Bir hafta boyunca okula giden çocuklar, pazar günü sokaklara dökmüşlerdi, evlerinin önünde kimi

top, kimi birdirbir, kimi de bilye oynuyorlardı. Çocuğun bir tanesinin topu, geldi İdris'in altına çarptı. Öteki çocuk:

— Dikkat etsene be, dedi arkadaşına, baksana adama çarptı.

Topa şut çeken çocuk:

— O adam değil, diye cevap verdi...

İdris alnını uğuşturarak geçti gitti oradan. Onaltı, onyediyarlarında bir genç kız gidiyordu önünden, elinde bir tabak tabağın üstü kâğıtla kaplanmış, kimbilir bakkaldan ne almıştı. Daracak bir pantolonu vardı üzerinde. Kalçasının tüm hatları belliydi. Yürüdükçe, daha da çok iç gıcıkliyordu. İdris'in de içi gıcıkliana bir müddet gitti uzun arkasından. Sonra kız, bir apartmanın girdi ve kayboldu.

Kahveye gelinceye dek, bu kızların yüzütlarının neden bu denli güzel olduğunu düşündü. Bulup çıkaramadı, sadece:

«Bu melmeketin suyundan toprağında» dedi.

Kahveye girdiğinde Durmuş'u gördü. Bir arkadaşıyla oturmuşlar, çay içiyorlardı. Yanlarına yaklaştı:

— Selâmunaleyküm dedi.

Ötekiler:

— Aleykümselâm, dediler.

Durmuş, bir sandalye çekti:

— Gel otur, dedi... Sonra kahveye seslendi:

— Bir çay daha!...

— Eee, dedi Durmuş, bakıyom gaveye alışyon ha.

İdris, sırtı, gelen çayın şekerini attı, karıştırmaya başladı.

Durmuş sordu:

— Aşam soramadım, ne verdi o Sarıbiyık denen itoğlu it size?

İdris, bilmem der gibi, omuzunu kaldırdı, kaşını oynattı.

— Ulan sen de amma Allahın adamısın ha... Oğlum bura İsdanbıl, gözünü dört açacan, sonra insana köyüne ters geydirirler...

İdris:

— Bubam aldı, dedi, fasulyeynen saydı hesapladı, tamam, dedi...

Yanımdakine döndü Durmuş:

— Biliyon mu bunun babasını, dedi. Halo dayı, amma cevher ha, sen bi kürek atan, bunun babası üç kürek atar... Yaşı da üstelik altmışıç...

— Yok yaa, dedi öteki.

— Vallaha... Amına bizim Sarıbiyık...

yık hakların yiyecek bunların, anladı gaval olduklarını...

— Yedirmesinler...

— Ben de öyle diyorum amma, baksana, ikisi de ne hesap bilir, ne kitap... Tastamam Sarıbiyık pusdunun aradığı adam bunlar, endirsin yemiyelerinin yarısını gendi cebine...

İdris:

— Bubam diyor ki, dedi, bu Sarıbiyık çok eyi adam diyor...

— Sona anlar anlar amma eyi mi kötü mü, o zamana kadar da sizi epeyce yolar gâvur dinli... Neyse, ben bubana sorarın kaç lira verdiğini... Eee nasıl baalım ev?

— Eyi! Gaz lâmbası da aldık, sona tahda gaşşık da aldık, bubam bi de çanak alacak...

Öteki adam:

— Eee ben gediğim hemişerim, dedi Durmuş'a, kalktı ayağa.

— Güle güle, dedi Durmuş...

Sonra bir zaman yüzüze bakıp hiçbir şey konuşmadılar. Durmuş, Birinci paketini çıkardı, İdris'e uzattı. Başını salladı İdris...

— Çek ulan, dumanı çıksın...

— İ-i-i, içmiyom...

— Baban içiyor ya...

— Çok içmez, günde üç dört dene.

— Ananı özlediği zaman?

— Bilmem ki.

— Eee, menleketteki yavukludan ne haber?

Güldü İdris... Durmuş:

— Zor toplan oğlum başk para-

sını, dedi.

Umurundaydı sanki İdris'in...

— Bu melmekette çok para kazanmak için üçkâatçı olacan, yoksa bizim gibi daş gum çekmeğinen, torpaz gazmayman adam olaman. Ya garı gız satacan, ya meyhaneye açacan, ya da avrat oynadacan...

İdris'in yüreği hop etti:

— Ben gördüm, dedi. Avrat oynadılan yeri gördüm.

— Nerde?

— Tirenin orda, üçgek bi yere çıkmışdı avrat, üstünde de şuncacık bişi vardı, gırmızı...

— Donu...

— Hee... Bi gıvrıyo, bi gıvrıyo du...

— Ee sona?...

— Sonası heç... Zatime beni bi avrat dutdu sokdu içeri, paran var mı dedi, korkudum kaçdım dışarı... Napacakdı o parayı Durmuş gardaş?

— Napacak, paranı alacak, senle yatacak, tamam...

— Yatacak?...

— Hee... Burda yatan avrat çook...

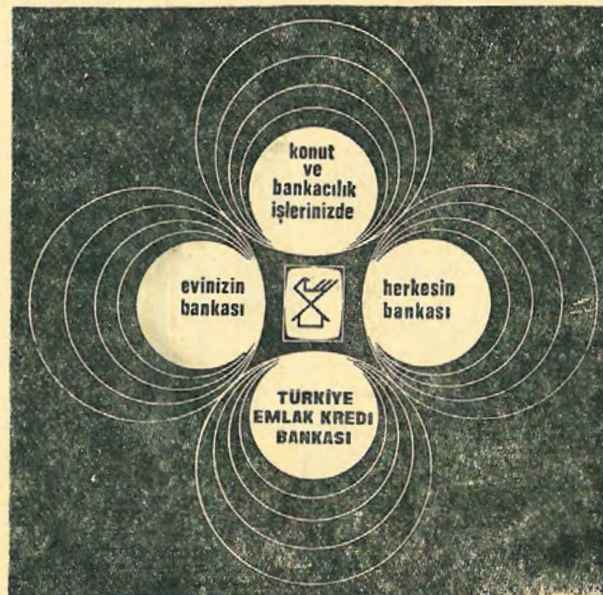
— Diinee...

— Niye ne var, yatmaz mı zanne diyon?

— Abooov... Orasını burasını da elledir?

— Parasıyanan deel mi?

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâm M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruştur.

İLÂN FİYATI: Rakap 101, santim 35 lira, 10 sayfa 45 liradır.

ARANIYOR

Bulana:
10.000 Lira

Yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta AKBABA'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

AKBABA Dergisi

Yarışma Servisi

Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap vererler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazansacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

(Basın: 60686 - A - 21458 - 100)

Ne yapacaktınız?

Elinde oltta, bütün gününü ırmağın kenarında geçiren adam, akşam sıftahsız evine dönerken bir balıkçıya uğrayıp:

— Bir düzine alabalık veriniz, dedi.

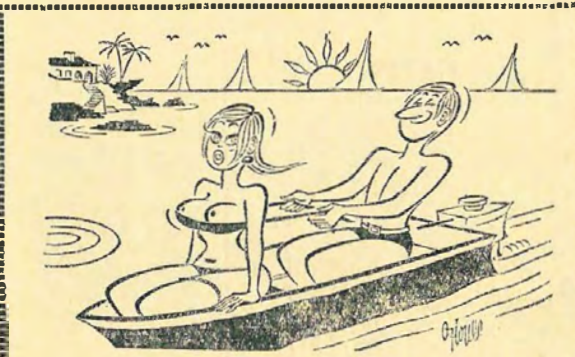
Müşterisinin siparişini hazırlayan balıkçı, paket yapmak için kâğıt ararken:

— Hayır, dedi beriki. Paket yapmayınız. Bir kovaya iki tas su koyup, balıkları içine atınız.

Şaşırın balıkçı sordu:

— Hemen burada mı pişirip yiyeceksiniz?

— Hayır. Karıma balıkları ırmakta tuttuğumu söyleyeceğim.

— Dur sevgilim, deniz kayağı antrenmanı yapıyorum!..

İskoç şikâyeti

Köyündeki susuzluğu valiye şikâyet eden İskoçyalı:

— Yulaflar öylesine boy vermedi ki, serçeler bile onları gagalamak için diz çökmek zorunda kalıyorlar, dedi.

— Bu.. Altın Köpük adını verdiğim şampanyanın açılış törenidir!..

Doktor çağırmak için

Köy evine çağrılan doktor, yaşlı hastasını muayene ettikten sonra:

— Babanızın durumu çok kötü, dedi kızına. Sinirsel bir bunalım geçiriyor. Şu an bile aklı başında değil. Neden daha önce çağırmadınız beni?

— Fırsat bulmam çok güç oldu doktor, diye cevap verdi kız. Akli başında olsaydı, doktor çağırma izni verir miydi hiç?

Bıkmış artık

Başlarını kuma sokan devekuşlarından dişi, erkeğine sordu:

— Sevgilim, daha ne kadar zaman böyle gizli gizli buluşacağız?

— Evde kalmış çirkin ablan bu mu yoksa?!

Boşanma sebebi

Karısından boşanmak için mahkemeye başvıran bir lorda sormuşlar:

— Karından neden ayrılmak istiyorsun?

Lord içini çekmiş:

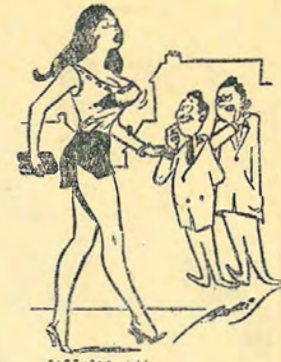
— Bunadı artık, düşünün, ben-den evvel aldığı kocaların sayısını bilmiyor, bazan altı, bazan yedi diyor!..

Kadınca korku

Sinemamın seks bombası içini çekerek:

— Korkunç bir şey bu! dedi erkek arkadaşına. Saçımda beyaz bir tel var!

— Aldırma, dedi arkadaşı. Onlar, sayılabilirler süre önemli sayılmazlar.

— Kime yutturuyorsun be! Az gelişmiş ülkenin güzeli böyle mi olur?..

Önceki hoca

Karşılaşan iki kadından biri sordu:

— Dün.. sınav nasıl geçti? Lih. liyet alabi tin mi?

Diğeri cevap verdi:

— Sınav iyi geçti de, ehliyeti alamadım. Yarın yeniden sınava gireceğim.

— Aynı hocayla mı?..

— Yok canım, o hastanede.. Samım iki aydan önce de iyi o. lamaz!

Boşuna yorgunluk

Gece yarısı gözleri yarı kapalı, kolları ileri doğru uzanmış olarak yatağından kalkan adama:

— Uyur gezer rolü yaptıktan vazgeç Charles, diye seslendi karısı. Hizmetçiyi kovdum!

Olimpiyatları televizyondan seyredenleri!

O başka Napolyon

Öğretmen, tahtaya kaldırdığı öğrenciye sordu:

— Kaç Napolyon tanıyorsun?

Çocuk cevap verdi:

— Otuzüç tane..

— Garip şey! Nerden buldun bu kadar Napolyon'u?

— Ben bulmadım öğretmenim, dedi çocuk. Babam kuyumcular-dan topladı.

İtiraf

Kadın, elindeki gazeteyi bira-karak o sırada piposuna bütün dolduran kocasına döndü:

— Gazete yazıyor, zeki erkek-ler iyi koca oluyormuş!

Adam, dudak büktü:

— Saçma... Zeki erkekler ev-lenmez ki!..

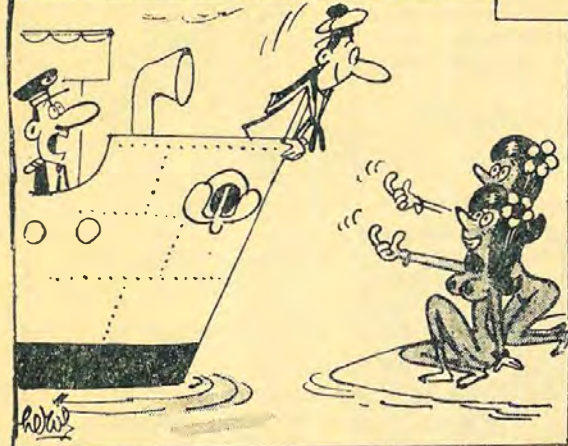

Dünya
KAROKÜPESİ

-BİKTİM SENİN BU ANTREN-
MANLARINDAN!..

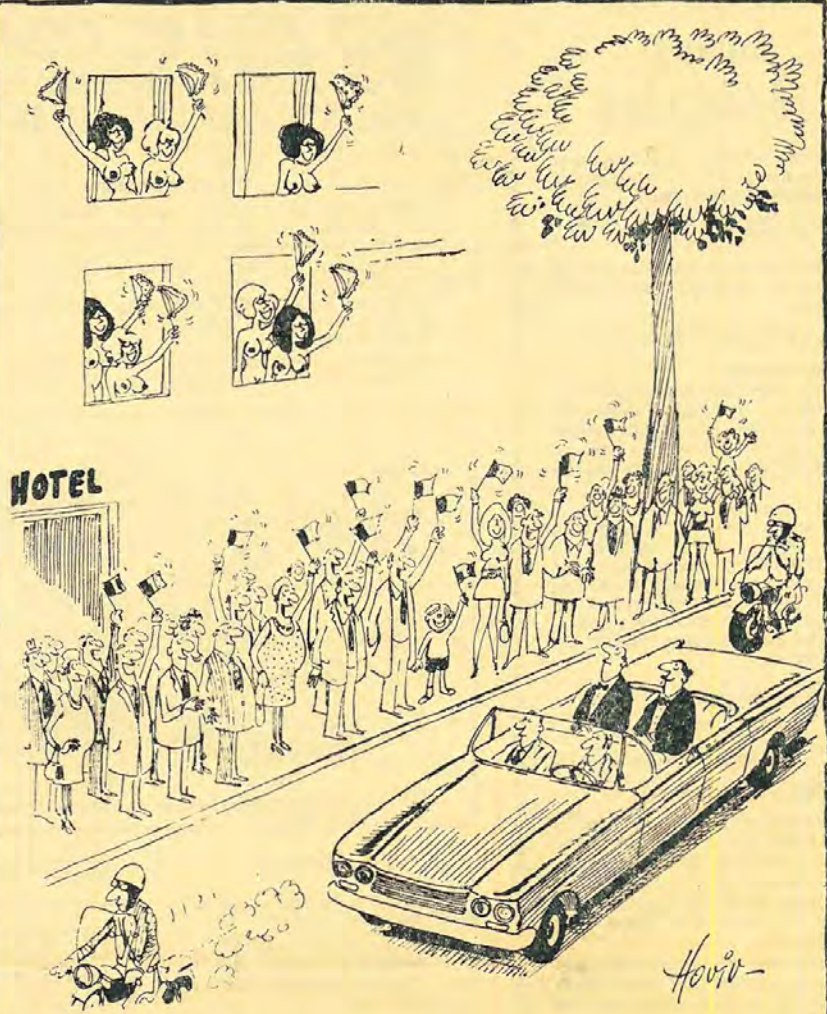
-ÖĞRENEMEDİN GİTTİ DOSTUM,
AKIL YAŞTA DEĞİL, BAŞTADIR!..

-"ÜMIT BURNU", DİYE NE SAYIKLIYORSUN BE!..

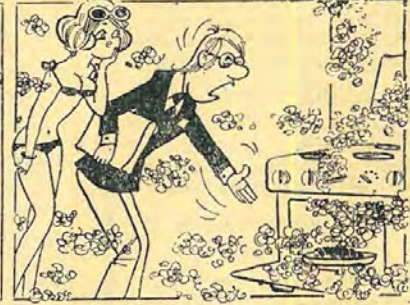
-BANA BÖYLE AÇIK FIKRALAR
ANLATMAYIN... UTANIYORDUM!..

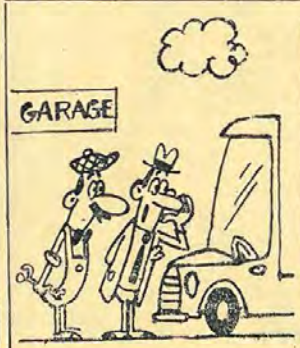
-İYİ, GÜZEL...

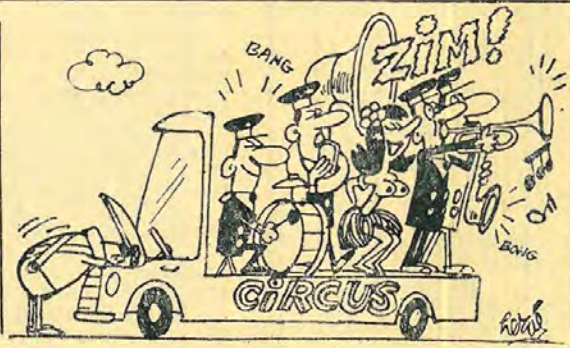
-SEN YANIYOR-
SUN AMA...

-FIRINDAKİ YEMEK DE
YANIYOR!..

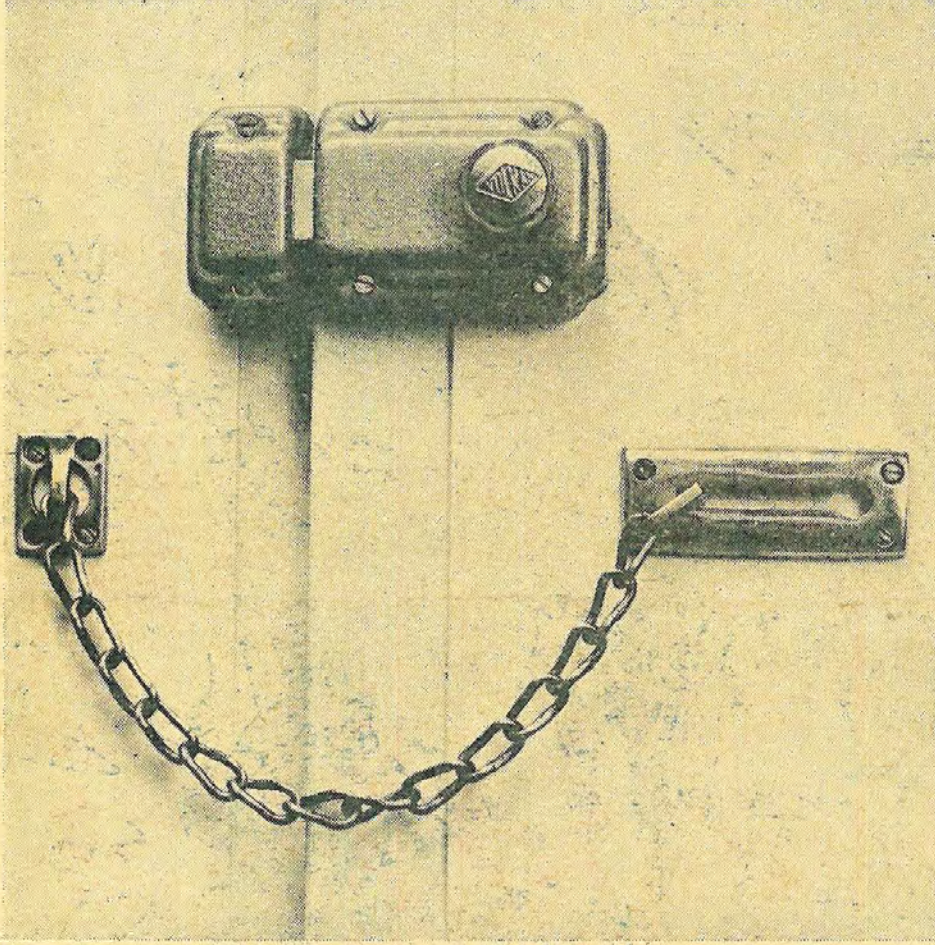

-MOTORDAN ACAYİP SES-
LER GELİYOR USTA!..

- ?.....

**HER TEDBİR
EMNİYET İÇİN...**

**...PARANIZIN
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ İÇİN:**

Türkiye İş Bankası

A K B A B A

ARANIYOR

BULANA
10.000
LİRA

KUPON No 5

Burada bu meşhurların
-cismi var,ismi yok!- şu halde.
meşhurların isimleri aranıyor...
Bulan kazanıyor!... Biliyoruz:
bu meşhurlara bakın, bakmaz
(bulduuuum) diye sevinçten havaya
uçanlar olacaktır. sizi uyarıyoruz
-lütfen Kemerleri bağlayın-